

John Penberthy

A ființa sau a nu ființa

© Lumea din noi

© EDITURA MIX

Dragi prieteni,

Autorul și editorul vă dăruiesc acest ebook care conține varianta integrală a cărții “**To Bee or Not to Bee**” de John Penberthy și vă urează lectură plăcută.

Dacă veți fi la fel de încântați de carte precum suntem noi, trimiteți mai departe cartea prietenilor dumneavoastră.

Cartea poate fi downloadată gratuit de pe situl Editurii Mix:

www.edituramix.ro

Dacă veți dori să dăruiți varianta tipărită a cărții, (cartea costă numai 12 lei deși ilustrațiile sunt color) puteți comanda cartea fie online, la adresa de mai sus fie folosind următoarele modalități de contact:

Tel.: 0720 499 494;

Fax: 0720 112 117;

E-mail: comenzi@edituramix.ro

ori tradiționala scrisoare la adresa:

Editura Mix, Str. Aluminului Nr. 17 Brașov.

Pentru orice comentarii, propuneri, sugestii, reclamații scrieți-ne pe adresa:

florin@edituramix.ro.

Cu drag,

Echipa Editurii Mix

Brașov

17.07.2008

Editura Mix există pentru a aduce valoare în viața dumneavoastră.

A FIINȚA

SAU

A NU FIINȚA

John Penberthy

Editura Mix există pentru a aduce valoare în viața dumneavoastră.

A FIINȚA
SAU
A NU FIINȚA

**O carte despre ființe care intuiesc
că viața înseamnă mai mult decât a face miere**

John Penberthy

Traducere: **Larisa Andrei**

Ilustrații de **Laurie Barrows**

 EDITURA MIX
BRAȘOV 2008

Culegere: Larisa Andrei

Tehnoredactare: Radu Silvestru

Corectură text: Malnai Elena

Consilier editorial: Florin Zamfir

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PENBERTHY, JOHN

A ființa sau a nu ființa/John Penberthy: ed.: Florin Zamfir. - Brașov : Mix, 2008

ISBN 978-973-8471-78-8

821.111-97=135.1

Story copyright © 2006 by John Penberthy

Illustrations copyright © 2006 by Laurie Barrows

All rights reserved.

Originally published as: „Too Bee or Not to Bee” by John Penberthy

Copyright © 2008 Editura MIX

Toate drepturile asupra prezentei ediții în limba română aparțin în exclusivitate Editurii MIX.

Pentru informații actuale și comenzi vizitați site-ul nostru:

www.edituramix.ro

sau contactați-ne la:

Tel.: 0720 499 494; fax: 0720 112 117

e-mail: contact@edituramix.ro

Tiparul executat la S.C. GRIDSOLO PRINT COMPANY S.R.L. - Brașov

0268 - 313 355 e-mail: gridsolo@tiposerv.ro

*Lui Peggy, care a crezut în mine
și
Lui Erin – fiica mea, bucuria mea*

Cuprins

Prefață	9
Capitolul unu	12
Capitolul doi	23
Capitolul trei	33
Capitolul patru	40
Capitolul cinci	53
Capitolul șase	63
Capitolul șapte	76
Capitolul opt	86
Capitolul nouă	93
Capitolul zece	106

PREFAȚĂ

Eu și albinele avem o lungă istorie împreună. Eram copil și mă aflam pe un scaun înalt pe o verandă, cufundat în dulcea nepăsare a inocenței, când deodată o durere teribilă mi-a străfulgerat brațul drept. Această experiență traumatizantă a scurtei mele vieți, comparabilă poate doar cu nașterea, a declanșat o explozie de lacrimi și urlete care au adus-o pe mama într-un suflet lângă mine. Ea a plesnit imediat albina (care se mai afla încă pe brațul meu, ținută captivă de acul pe care nu-l putea scoate din piele), a aruncat-o jos, mi-a tamponat rana cu amoniac și m-a consolat sufletește pentru suferința îndurată.

Durerea a cedat în cele din urmă. Dar acele zece minute de intensă suferință m-au proiectat în zona conștienței și au creat în mine primele amintiri. Interesant acest mod în care durerea, fie ea fizică sau emoțională, este atât de eficientă în trezirea atenției și a memoriei conștiente, indiferent de vârstă.

Cine s-ar fi gândit că această întâmplare avea să se dovedească de bun augur vreodată! N-am mai avut nimic a face cu albinele în următorii patruzeci de ani, în afară doar de faptul că le-am studiat la liceu, m-au mai înțepat câteodată și am mai văzut din când în când câte un stup. Iată însă că într-o dimineață, în timp ce meditam, mi-a venit deodată în minte o poveste despre albine și acul unei

alte apoidea¹ mi-a străpuns stratul fin al conștiinței, de data aceasta într-un mod mult mai plăcut. Cum să vă spun, eu nu sunt genul de om care să primească zilnic inspirații mistice, dar Buzz Albinuțul se afla atunci în fața mea și-mi spunea: „Povestea pe care ai primit-o trebuie să fie o carte: scrie-o!” „Pe care am primit-o?” m-am gândit. Pe care am descărcat-o de pe un suport mai vast de memorie ar fi fost mai potrivit spus. Toată povestea mi-a apărut în minte într-o fracțiune de secundă.

Presărată cu incitante aforisme și condimentată cu perle de spirit și umor, *A ființa sau a nu ființa* este povestea lui Buzz Albinuțul, care pornește în căutarea lui Dumnezeu.

Cel pe care îl descoperă la sfârșitul călătoriei sale este el însuși. Hmmm... În timpul călătoriei, în care Buzz se bucură de sprijinul unui nou prieten, el se confruntă cu o seamă de evenimente neașteptate, răsturnări spectaculoase de situație, care constituie tot atâtea oportunități importante pe care i le oferă viața, cu scopul de a învăța. Buzz reușește să iasă biruitor din toate aceste încercări, deși uneori el nu se consideră pregătit pentru ele.

Dar depășind situațiile dificile pe care viața i le scoate în cale, el evoluează, își lărgeste câmpul conștiinței,

---

1. Apoidea (*Apis mellifera*) este o superfamilie de insecte din ordinul Hymenoptera. (n. tr.)

capătă profunzimea de spirit necesară pentru a înțelege că, la un anumit nivel, totul este perfect și se petrece exact după cum trebuie să se petreacă. La final, și într-un fel împotriva voinței sale, Buzz descoperă în sine o nouă înțelegere a modului de viață al coloniei, ce i se păruse bunesc altădată, și descoperă, de asemenea, că poate nutri sentimente de caldă apreciere pentru semenii săi.

Vă sună familiar? Dacă da, poate că este într-un fel și povestea voastră. Sper că vă va face tot atâta plăcere să citiți *A ființa sau a nu ființa* pe cât mi-a făcut mie plăcere să o scriu.

John Penberthy
Boulder, Colorado

CAPITOLUL UNU

Era genul de zi după care Buzz Albinuțul pur și simplu se dădea în vânt: călduță la soare și răcoroasă la umbră. Pământul păstra încă umezeala furtunii de dupăamiaza trecută, iar trifoilul era cum nu se poate mai succulent. Peste tot pe obrazul verde al poienii se iviseră pistrui galbeni de păpădie și, ici și colo, pentru bună măsură, câte o pată veselă de mac. La toate acestea se adăuga un cer albastru, atât de limpede încât încântarea lui Buzz trecuse dincolo de orice cuvinte.

Aerul umed mustea de zumzăit de albine: albine care cutreierau poiana în căutarea aromei potrivite, albine cufundate în flori ca să culeagă nectar și polen și albine care zoreau către stupi, cu sacii plini de bunătați. E o scenă de mare destoinicie, se gândi Buzz, dacă ai sta și ai băga de seamă...

Pe când observa activitatea intensă ce se desfășura în jur, mintea lui Buzz se lăsă purtată către acel loc secret,

din altă lume, pe care grozav îi plăcea să-l exploreze. Cu toate că ochii îi rămăseseră deschiși, scena animată din fața lor dispăru treptat. De ce există toate acestea?... Cum au apărut?... De ce sunt aici?... Care este rostul lor?... Și cine era el, cu adevărat?...

Un lucrător trecu pe lângă el grăbit și-l înghionti ușor în direcția săculețului lepădat din mână. „Hai, Buzz, că avem treabă.”

Rușinat, Buzz își ridică săculețul gol și porni în zbor către o păpădie din apropiere. Instinctiv se cufundă în adâncul florii, în căutare de nectar. Dar pe când făcea

aceste lucruri, gândul reveni: De ce atâta grabă? Trăim într-o vale incredibil de frumoasă, totuși se pare că nimeni nu e interesat de altceva decât de muncă și de extinderea coloniei. Aceasta deja însuma mai multe albine decât ar fi putut cineva să numere, așa că Buzz nu putu nicicum înțelege de ce atâta râvnă în a o face mereu să sporească.

După ce culese atât de mult nectar cât putea să ducă, Buzz se mută pe altă floare și începu să culeagă polen. Bob cu bob, spolenul era tras de Buzz de pe stamine, îndesat într-un săculeț galben și fixat cu mare grijă între perii țepoși de pe dosul piciorului său drept. Când grămăjoara de polen fu asigurată, Buzz formă în același fel meticulos o nouă grămăjoară, pe care o fixă pe spatele piciorului său

stâng. Pe când se ridica în aer cu încărcătura ce trebuia dusă la stup, Buzz simți foarte limpede efortul suplimentar pe care trebuia să-l facă pentru a compensa greutatea sarcinii.

Ateriză la intrarea în stup și se îndreptă către locul lui obișnuit din fagure. Ca de obicei, căile de acces din interiorul stupului erau un labirint plin cu albine ce se mișcau haotic, care pe unde putea, lovindu-se constant unele de altele. Iar întunericul, căldura și umiditatea nu le ajutau câtuși de puțin. Era lucru de mirare că toată lumea ajungea până la urmă undeva. Cu siguranță că se poate și altfel, se gândi Buzz pe când își tăia cu greu drum prin mulțime.

Se pare însă că nu înainta suficient de repede, întrucât auzi din spatele lui: „Dă-i drumul, Buzz, ne ții pe toți în loc!”

Cum se grăbea să ajungă odată la fagure, se lovi de o altă albină și-și răspândi polenul pe jos. „Dacă nu poți să faci o treabă ca lumea, mai bine n-o mai face deloc!” mormăi o altă voce.

Rușinat, Buzz se apucă să adune polenul și se grăbi către fagure. Regurgită nectarul într-o celulă pentru miere, în timp ce alți lucrători îi preluau săculeții cu polen și-i depozitau într-o celulă specială, băătorindu-i foarte bine. Nu s-a pierdut nicio secundă. Buzz simțea întotdeauna o anumită tensiune înlăuntrul stupului, dar parcă astăzi, din nu se știe ce motiv, aceasta atinsese cote imposibil de suportat. De-abia aștepta să ajungă afară, așa că se grăbi către ieșire. Grăbi e-un fel de-a zice, căci nu-i folosi la nimic să se împingă în mulțimea confuză. I se păru o eternitate până ce, într-un binecuvântat sfârșit, zări luminița care anunța ziua, străpungând întunericul stupului.

Buzz decolă fericit din stup și ateriză apoi pe o rămurică de plop, ca să-și recapete liniștea. Era ceva în neregulă cu el? De ce nu putea să trăiască mulțumit în toată vremea, ca celelalte albine? Dar apoi: de ce oare nu puteau acestea să înțeleagă că mai era și altceva pe lume, în afară de construirea stupului și creșterea progeniturilor?

Buzz știa că era un muncitor la fel de bun ca oricare altul din colonie. Cu toate acestea, ceva îi micșora astăzi performanța.

Avea deja reputația unui excentric datorită întrebărilor ciudate pe care și le punea, și iată că acum se pricopsise și cu reputația de leneș și incompetent deopotrivă!

De pe rămurica lui, aruncă o privire care îmbrățișă poiana, valea și munții din fundal. Da, știa că aceasta era singura poiană din vale, destul de mică de altfel. Știa, de asemenea, că întreaga colonie era dependentă de trifoiul și de florile care creșteau aici. Și mai știa că neamul lui se afla într-o continuă competiție cu bondarii, păsările colibri și fluturii în ceea ce privește accesul la resursele limitate de nectar și polen. A auzit-o pe regina lui spunând nu o dată, ci de o mie de ori: „Lucrători, nu dispunem decât de această poiană micuță pentru a ne asigura cele necesare traiului. Haideți să muncim din răspuțeri astăzi, ca să ne umplem fagurele!” Dar imediat ce fagurele era umplut, se trecea imediat la altul. Era o muncă fără sfârșit.

Cu toate că truda și sâcâiala zilnică îl obosiseră cumplit, ceea ce îl supăra pe Buzz cel mai tare era totuși altceva: simțise o frică subtilă făcându-și loc în colonie. Era asemeni unei forțe mute, dar deosebit de puternice, care părea că se hrănește cu vloga lucrătorilor. Deși se aflau într-o vale bogată, ei trăiau de parcă îi pândea pericolul iminent de a muri de foame. În sinea lui, Buzz nu putea să ia în serios o asemenea amenințare: vor trăi și ei ca oricare alte ființe, ca furnicile sau ca omizile de pildă.

De ce trebuia oare toată lumea să-și facă atâtea griji pentru ziua de mâine, de ce nu puteau să ființeze în pace, să se limiteze la un număr rezonabil de guri de hrănit și să-și ofere din când în când câte un moment de relaxare, în care să guste un pic din bucuria vieții?

Și încă ceva: de ce trebuia oare toată lumea să mimeze zilnic fericirea? Adevărul este că Buzz avea momentele lui în care se simțea bine și lungi perioade de timp în care se simțea trist și nefericit. Din tensiunea care domnea în colonie, Buzz înțelegea că nu era singurul căruia tristețea nu-i era străină. Cu toate acestea, nimeni nu îndrăznise vreodată să vorbească despre nefericire sau tristețe, așa ceva era de neconceput. Prin urmare, nici el nu spunea niciodată nimic. Dar, tăcând, ajunsese să fie atât de fals, încât se înstrăinase până și de sine însuși, ceea ce-i făcea singurătatea și mai insuportabilă.

Buzz privi zimții ascuțiți ai piscurilor care mărgineau valea. Oare cum o fi acolo sus? Ce se afla acolo? Lumea spunea că pământul de deasupra era inospitalier pentru albine. Unii auziseră că era acoperit cu gheață, cât vedeai cu ochii. Alții ziceau că dincolo de munți s-ar afla un deșert abrupt. Alții însă auziseră că poalele celuilalt versant al munților ar fi scăldate de apele unui vast ocean. Un singur lucru era sigur: nimeni nici măcar nu încercase vreodată să zboare până acolo. Era ceva ce albinele pur și simplu nu făceau. Buzz însuși zburase o singură dată atât de departe încât să afle că dacă ești albină și ai trecut dincolo de linia copacilor, te afli la cheremul vântului aspru care pare că suflă în permanență pe culme. Cu toate acestea, nu se putea abține să nu-și pună întrebări.

Un bâzâit iritat puse capăt tuturor întrebărilor sale: „Buzz, mișcă-ți fundul!” Se pare că ori de câte ori începea

să se simtă bine, apărea cineva și-i strica bucuria. Buzz porni din nou către poiană, își încarcă sacii cu polen și se întoarse la stup. Partea responsabilă din ființa lui știa bine că trebuia să-și facă treaba, așa că se simți puțin vinovat pentru comportamentul său din acea zi. La urma urmei era o albină lucrătoare, iar albinele lucrătoare sunt făcute să muncească; rostul lor este să construiască stupul, să hrănească larvele, să facă curat, să strângă miere și polen și să apere colonia de atacatori. Ultima îndatorire îi era în mod special nesuferită lui Buzz. Spera din toată inima că nu i se va cere niciodată să lupte împotriva cuiva.

Toată după amiaza, Buzz și-a forțat mintea să se limiteze la îndeplinirea îndatoririlor din stup și să abandoneze gândurile care îi dădeau atâta bătaie de cap. Căută să-și reamintească faptul că nu era decât o albină lucrătoare și atât. Nu era de datoria lui să rezolve problemele lumii. Trăia într-o comunitate în care munca era prețuită și avea datoria să-și însușească valorile acelei comunități. Deja îl ocoleau multe albine, doar nu dorea să ajungă să fie ocolit de toți?! Luă hotărârea ca, de acum înainte, să aplice câteva reguli de autodisciplină, astfel încât să convingă pe toată lumea că este harnic și perseverent. Până la urmă se putea ființa foarte bine și așa: nicio albină nu se plânsese vreodată.

CAPITOLUL DOI

Buzz a petrecut următoarele zile muncind cum nu mai muncise niciodată în viața lui. Nimeni nu se putea plânge acum că ar fi leneș. Timpul lui se consuma în cursele de la stup la trifoi și înapoi, adeseori purtând poveri impresionante. Spera ca munca grea să-i distragă mintea de la gânditul fără folos. Auzise el din bătrâni că „mintea fără de lucru este unealta diavolului” și, ca să fie sincer, începuse să creadă că era adevărat. La urma urmei, toate gândurile lui de până atunci nu-i aduseseră decât neazuri. Își reamintea cu stăruință că nu-și dorea altceva decât să se integreze în colectiv.

După o vreme, Buzz ajunsese aproape să creadă acest lucru. A reușit chiar să facă vreo două, trei curse în mod mecanic, fără să se gândească la nimic altceva decât la îndatoririle sale de lucrător. Se afla într-un soi de paralizie lăuntrică pe care încerca să o denumească „bine”. Cu toate

acestea, adevărul adevărat era că Buzz, în cea mai mare parte a timpului, continua să se gândească, să-și pună întrebări, să fie curios. Pur și simplu nu se putea abține. Strânsul mierii era o îndeletnicire instinctivă, care nu-i solicita decât în foarte mică măsură mintea. A descoperit că putea să muncească și să se gândească în același timp. Așa ceva poate să înnebunească o albină!

Într-o dimineață, înainte de începerea activităților zilnice, câteva albine care se aflau pe o crenguță din apropiere se uitau la furnicile care mișunau încoace și încolo în jurul mușuroiului. Vreo două dintre ele târau o muscă moartă, alte câteva săpau, dar cele mai multe păreau a se fâțâi de colo-colo, fără niciun scop.

„Uitați-vă la proastele astea de furnici”, zise o albină.

„Da”, îi răspunse alta, „nu fac altceva decât să se învârtă toată ziua degeaba.

Nu-și bat capul decât cum să-și construiască mușuroaie mai mari și să producă mai multe furnici. Sunt ca niște mașini, nu au pic de conștiință de sine, nu cunosc nimic despre viață. Sunt atât de lipsite de țel!”

Lui Buzz nu-i venea să-și creadă urechilor: erau exact aceleași gânduri pe care el le nutrea în legătură cu propria colonie! Nu se putu abține să nu întrebe: „Bine, bine, dar prin ce ne deosebim noi de ele?”

„Cum prin ce?” se miră o albină. „Prin totul! În primul rând noi suntem un pic mai mari.”

„Bine, dar mărimea nu înseamnă absolut nimic”, răspunse Buzz. „Totul e relativ.”

„Poate că e, dar uită-te, ele toate arată la fel. Nu poți să le deosebești.”

„În plus, noi zburăm”, adăugă o altă albină.

Ele toate arată la fel.

„Totuși”, protestă Buzz, „suntem cu toții creaturi vii, și trăim fiecare după cum ne e felul.”

„Nu înțelege, Buzz”, îi răspunse răbdătoare o a treia albină. „Albinele sunt niște ființe speciale, noi reprezentăm o formă de viață superioară furnicilor. Uită-te la complexitatea stupului nostru, la structura noastră socială, la minunata noastră capacitate reproductivă, la felul cum ne depozităm mierea. Ce să mai zic că furnicile nici măcar nu pot să producă miere; este limpede că nu se pot compara cu noi sub niciunul dintre aceste aspecte.”

„Sunt sigur totuși că furnicile cunosc la rândul lor o mulțime de lucruri pe care noi nu le cunoaștem”, ripostă Buzz. „Nimeni dintre noi nu a fost în interiorul unui mușuroi de furnici ca să știe exact cum este acolo. Pe cât văd, furnicile par să facă o treabă destul de bună în ceea ce privește reproducerea și hrănirea.

De fapt, nu m-aș mira să aflu că ele au colonii cu mult mai mari decât ale noastre.”

Buzz își dădu seama că s-a lansat pe un teren periculos. Cu toate că multe dintre albine au zburat la auzul acestei remarci scandaloase, cele mai multe au rămas șușotind între ele și schimbând priviri cu înțeleș, în așteptarea șefilor care negreșit aveau să apară pentru a pune capăt ereziei. Într-un final, o voce autoritară se făcu auzită:

„Liniște, vă rog. LINIȘTE! Diferența reală dintre noi și ei este aceea că fiecare furnică reprezintă numai o mică parte a coloniei sale; furnicile nu și-au dezvoltat, dincolo de această limită, simțul individualității, pe când noi, albinele, suntem individualități în adevăratul sens al cuvântului,

conștienți de noi înșine și de ceea ce ne înconjoară. Noi dispunem de o voință liberă și putem face tot ceea ce dorim.”

Buzz nu putu să creadă că aude așa ceva. „VOINȚĂ LIBERĂ?!”, se miră el. „Cum poți vorbi de voință liberă când tot ceea ce facem, zi după zi, este să construim stupi, să ne reproducem și să hrănim progeniturile?”

„Pot vorbi despre asta, tinere, pentru că noi avem libertatea de a ne alege în ce parte a stupului să lucrăm, din care floare să culegem nectar, pe ce drum să ne întoarcem la stup și ce larve să hrănim. Ce altă libertate și-ar mai putea dori o albină?”

O mulțime de albine, care se strânseseră între timp în jurul celor doi preopinenți, murmurară aprobator.

Buzz înțelegea că nu va ajunge nicăieri. Totuna ar fi fost dacă și-ar fi prezentat argumentele cerului albastru. Puțina bună intenție de a se alinia la modul de viață al stupului, pe care o întreținuse cu greu în ultimele zile, se spulberă ca și când nu ar fost. Scutură amărât din cap și, complet lipsit de speranță, plecă în zbor, fără a mai rosti niciun cuvânt, către adâncul pădurii. Mulțimea rămasă în urma lui căzu de acord că adevărul a ieșit învingător din disputa astfel încheiată.

Buzz zbură fără nicio direcție prin pădure, cu totul prăbușit în sufletul lui. Iată că se întâmplase din nou. Nu a vrut să fie așa, dar mai înainte să-și dea seama, iată că a reușit să se izoleze din nou de tot restul coloniei. Ce este oare în neregulă cu mine? De ce nu pot să fiu la fel ca ei?

Poposi pe o limbă de nisip, la marginea unui pârau șopotitor, și privi fără să vadă apa care curgea la vale.

După o bucată de vreme, Buzz deveni conștient de o altă prezență. Își ridică capul și privi în susul pâ râului. Descoperi o albină bătrână, ce nu mai avea decât o singură antenă, care stătea cu ochii închiși, complet nemișcată. Când se simți privită, albina deschise ochii, îi zâmbi lui Buzz și-l salută cu o înclinare de cap. Buzz îi răspunse înclinând la rândul lui capul.

„Nu-i lăsa să te doboare, tinere”, îi spuse cu compasiune bătrânul.

Buzz nu prea știa ce să creadă. Albina fusese cu siguranță acolo înainte ca el să sosească. Cum putea așadar să știe ce se întâmplase în poiană? „Să nu-i las să mă doboare?” repetă Buzz, făcându-se că nu înțelege despre cine era vorba.

„Da, pe ei, pe ceilalți”, zise bătrânul. „Toată lumea din colonie a aflat despre tine.”

Buzz simți că-l trec fiori.

Bătrânul coborî lângă Buzz. „Eu sunt Bert”, spuse el.

„Mă bucur să te cunosc”, îi răspunse Buzz. Apoi adăugă amărât: „Iar eu sunt Buzz.” Îl privi pe bătrânul cu înfățișare neobișnuită, încercând să-și dea seama de unele lucruri despre el. „Ce faci aici?” îl întrebă în cele din urmă.

„Ei bine... vin aici în fiecare zi ca să restabilesc contactul.”

„Să restabilești contactul? Contactul cu cine?”

„Cu mine însumi”, îi răspunse Bert. „Este foarte ușor să te pierzi de tine în poiana aia.”

Buzz îi acordă deodată toată atenția sa. Nu mai auzise pe nimeni vorbindu-i astfel până atunci. „De ce stăteai cu ochii închiși?”

„Mă ajută să mă detașez de tot ce mi-ar putea distra atenția.”

„Hmmm...”, făcu Buzz gânditor. Ceva îi spunea că putea fi sincer cu Bert, așa că renunță la scutul său obișnuit de apărare.

Bert îi zâmbi, încurajându-l. „Te observ de mult, Buzz. Îmi amintești de mine, când eram mai tânăr. Tu ești o ființă deosebită și trebuie să-ți urmezi calea care te va conduce către adevărata ta natură. Știu că a fi deosebit poate să pară dificil uneori, dar în același timp vreau să te asigur că odată cu aceasta vine și incredibil de multă... bogăție... da, bogăție.”

Buzz se simți mângâiat la gândul că nu era el singura albină din colonie care manifesta asemenea înclinații stranii. Cu toate acestea nu găsea încă prea multă speranță în cuvintele lui Bert. „Totuși de câte ori deschid gura nu fac altceva decât să greșesc. Dacă spun ce gândesc, sunt izgonit. Dacă nu spun ce gândesc, sunt nefericit.”

„Trebuie să descoperi calea de mijloc, fiule”, îi răspunse Bert. „Uite, tu ești albină lucrătoare și, dacă vrei să trăiești în această colonie, trebuie să-ți faci în permanență treaba care ți-a fost repartizată. Dar asta nu

Înseamnă că nu poți manifesta în același timp și ceea ce ești tu cu adevărat. Nu munca te împiedică să fii mulțumit, ci atitudinea ta, faptul că te gândești în permanență că munca nu te lasă să ai o viață personală, că munca tinde să devină țelul unic al vieții tale. Poți lucra și gândi în același timp, te-am văzut deja făcând acest lucru. Poți lucra și aprecia în același timp frumusețea văii. Și, cu siguranță, poți adăuga rutinei tale zilnice un pic de relaxare și de curiozitate a explorării, astfel încât aceasta să nu mai pară o rutină, ci să fie o stare armonioasă de conștiință. Să ființezi în această lume, nu pentru ea.”

„Dar ce se întâmplă cu celelalte albine, cele care își irosesc viața muncind, muncind și iar muncind, mereu la fel, zi după zi, până când mor?”

„Nu-ți bate capul cu asta, Buzz. Celelalte albine fac ceea ce cred ele că este drept, întocmai ca și tine. Încearcă să fii mai înțelegător cu semenii tăi. Puterea minții constă în capacitatea de a percepe diferențele; cea a inimii în capacitatea de a percepe asemănările. Tu pe care o folosești cel mai mult?”

„Eu pur și simplu văd ceea ce văd”, se încapățână Buzz.

„Și încă ceva: nu-ți mai face atâtea griji în legătură cu ce cred ceilalți despre tine. Fiecare ființă are prioritățile ei și, dacă tu îți vei pierde tot timpul întrebându-te cum să împaci pe toată lumea, nu vei face altceva decât să-ți asiguri nefericirea. Fă-ți pur și simplu partea ta și lasă exemplul propriei vieți, nu cuvintele tale, să-i influențeze pe ceilalți. Viața este o călătorie de la «tine» către «noi.»”

Felul blând, prietenos, al lui Bert de a vorbi îl impresionă profund pe Buzz, astfel încât acesta începu deja să se simtă mai bine. Poate că la urma urmei există totuși speranță!

CAPITOLUL TREI

În zorii zilei următoare, înainte de a porni înspre poiană, Buzz observă un grup de albine îndeplinind ritualul de dimineață. Nu se simțise niciodată prea atras de religie, dar în ziua aceea, din nu se știe ce motiv, ceva îl împingea către acel grup. Se apropie și ascultă. Conducătorul grupului tocmai termina de rostit o rugăciune: „...și, la sfârșit, Doamne, Te rugăm să le arăți calea tuturor fraților noștri din colonie, ce nu au acceptat încă cuvântul Tău, pentru ca și ei să afle mântuirea. Amin.”

Mântuirea? se întrebă Buzz. Poate că asta căutam. Se amestecă în mulțime și încercă să audă cât mai multe, fără să atragă însă atenția asupra sa. Cineva zise: „Și vei vedea astfel că iubirea pentru miere este rădăcina răului.” Lui Buzz i se păru puțin ciudat, ținând cont că albina care rostea acele cuvinte era una dintre cele mai mari iubitoare de miere din toată colonia.

Conducătorul religios, Bobby, fusese cu ochii pe Buzz timp de săptămâni. El înțelegea prea bine ce se petrecea în inima lui.

Văzuse asta de sute de ori și simțea o vie compasiune pentru tânăra albină rătăcită. Foarte sigur că deține cheia tuturor problemelor lui Buzz, se entuziasmă la gândul că putea să mai salveze un suflet. Își făcu loc către acesta și, când ajunse lângă el, îl întrebă cu o voce în care se citea cea mai vie și mai sinceră îngrijorare: „Ce te aduce astăzi aici, fiule?”

„Nu știu exact”, îi răspunse Buzz cu prudență.

„Oricare ar fi motivul pentru care ai venit, noi te întâmpinăm cu brațele deschise. Ai ajuns la locul potrivit. Știu că ai trecut prin multe în ultimul timp și doresc să-ți spun că dacă îți vei întoarce viața către Dumnezeu, și tu vei fi salvat.”

„Salvat de la ce?” întrebă Buzz.

„Păi bine, salvat din chinurile iadului, de la osânda eternă atunci când vei muri.”

„Dar de ce aș fi osândit la chinurile iadului?”

„Pentru că ești un păcătos, întocmai ca și noi, pentru că nu duci o viață pioasă și dacă nu-i vei cere Ființei Supreme să te ierte, nu vei ajunge în rai niciodată.”

Vestea că era un păcătos era nouă pentru Buzz. El se considerase întotdeauna o albină morală. Poate că nu era perfect, dar nu făcuse niciodată rău cuiva intenționat. Dar, în fine, poate că Ființa Supremă vedea lucrurile altfel. Bobby părea să știe câte ceva despre aceasta, așa că Buzz dori să afle cât mai multe despre consecințele faptului de a fi un păcătos. „Cum este iadul?” îl întrebă.

Bobby aruncă o căutătură piezișă, iar fața lui căpătă un aspect fioros. Când vorbi, vocea îi răsună sumbru, rău prevestitoare: „Iadul este tărâmul lui Belzebut, diavolul. Este asemeni unei păduri în flăcări ce nu se sting niciodată. Din iad nu ai scăpare, nici nu afli mângâiere acolo vreodată. Cu toate că durerea este insuportabilă, în iad nu poți muri, ci ești osândit să înduri toate acele chinuri la nesfârșit, alături de alți damnați, plângând și suspinând în agonie eternă.”

Buzz simți că ceva nu este în regulă cu acest răspuns, dar continuă: „Și raiul cum e?”

Bobby se relaxă instantaneu. Chipul lui căpătă o expresie extatică, iar vocea îi răsună ca de foarte departe, răpită la ceruri: „Raiul este tărâmul Ființei Supreme. Este

asemeni unei poieni infinite, plină de flori ce răspândesc miresme atât de plăcute încât nu pot fi descrise în cuvinte. În rai nu există muncă și nici discordie. Nu sunt urși și vremea este întotdeauna frumoasă.

Albinele primesc tot ceea ce doresc și toată lumea este fericită, întru eternitate.”

În fine, cu riscul de a-l plictisi pe Bobby cu întrebările lui, Buzz continuă: „Pot și furnicile să meargă în rai?”

„Nu, numai albinele”, îi răspunse Bobby cu vocea devenită dintr-odată autoritară.

„Și nu putem ajunge acolo decât după ce murim?”

„Exact, și numai dacă sunem buni și credem în Ființa Supremă.”

„Dar cum rămâne cu această viață, cea pe care o trăim chiar acum?”

„Această viață este numai pregătirea, încercarea, pentru ceea ce va fi să vină.”

Lui Buzz i se păru că lucrurile nu stau tocmai cum trebuie. Ca să creadă, ar fi dorit să afle că și viața prezentă este de vreun folos, nu să conteze exclusiv pe o răsplată pe care o va primi poate numai și numai după ce avea să moară. „Cum este Ființa Supremă?” întrebă el din nou.

„Ființa Supremă este spirit; ea se află pretutindeni și este atotputernică. Ea ne-a creat după chipul și asemănarea ei, ceea ce înseamnă că gândește și acționează ca o albină – în felul acesta noi putem afla ce dorește. Ființa Supremă ne iubește și veghează asupra noastră.”

Buzz cântări cu multă atenție cuvintele lui Bobby. „Dar dacă Dumnezeu este pretutindeni și este atotputernic, atunci unde se află diavolul?”

Logica simplă a lui Buzz îi produse lui Bobby o oarecare frustrare, totuși încercă să rămână binevoitor. „Diavolul este foarte viclean, el ne ispitește cu răul și, dacă-i cedăm, ne va cauza prăbușirea.”

„Adică diavolul există cu adevărat numai în mințile noastre?”

„Nu, nu!” îl repezi Bobby. „Diavolul este un spirit rău care sălășluiește în iad.”

„Adică Dumnezeu este pretutindeni, mai puțin în iad, unde se află diavolul?” încercă Buzz o concluzie, cu delicioasă inocență.

„Presupun că se poate spune și așa”, îi răspunse Bobby nesigur, simțind exasperarea cum crește.

„Dar asta înseamnă că Dumnezeu nu este nici pretutindeni, nici atotputernic.”

Răbdarea lui Bobby ajunse inevitabil la sfârșit; cu mare greutate reuși să-și mențină un zâmbet atunci când îi răspunse lui Buzz cu maximum de amabilitate de care se simțea în stare. „Buzz, religia nu trebuie înțeleasă, ci pur și simplu crezută.”

Buzz reflectă tăcut timp de câteva minute asupra cuvintelor lui Bobby, încercând să descifreze mesajul lor tainic. I se părea însă cu neputință să creadă în ceva ce nu avea nicio logică. Se întrebă de ce ne-a mai dat Dumnezeu

rațiune și logică dacă tot nu dorea să le folosim? „De unde știi tu toate acestea?” îl întrebă Buzz pe Bobby.

„Am moștenit această cunoaștere de la sutele de generații de albine ce au trăit odinioară.”

Buzz se întrebă de ce sutele de generații de albine de odinioară ar fi putut să știe mai multe decât albinele din ziua de azi.

După părerea lui, lucrurile nu stăteau chiar așa, dar își păstră gândurile pentru sine. „Și zici că Dumnezeu ne iubește pe toți?”

„Exact!” îi răspunse Bobby cu ușurare, simțind că în sfârșit reușește să ajungă la inima lui Buzz.

„Păi dacă ne iubește pe toți, atunci de ce ne lasă să mergem în iad?” Era o întrebare cinstită, dar, punând-o, se pare că Buzz întrecuse măsura.

„Pentru că unii dintre noi sunt păcătoși fără pic de căință, ce trebuie astfel pedepsiți!” Bobby clocotea, incapabil să-și mai controleze mânia.

„Pui prea multe întrebări, tinere, și dacă nu te vei schimba, asupra ta se va năpusti urgia Judecății de Apoi.”

Buzz nu dorea să înceapă o nouă ceartă și tocmai se pregătea să zboare din acel loc, când, iată, o albină bătrână, care ascultase până atunci în tăcere, îi spuse:

„Știi că toate aceste lucruri tulbură cugetul atunci când le auzi prima dată, dar ai să vezi, fiule, că ele se vor așeza pe un temel ferm în inima ta. O să vezi că totul se reduce la iubirea frățească.”

Buzz era îngrozit. În fața sa se afla aceeași albină pe care o întâlnise în pădure cu o zi înainte! I se păru destul. Își deschise aripile, pregătindu-se de zbor, în timp ce Bobby îl invita să participe la slujba de seară. Buzz îi răspunse că-i trebuie timp să reflecteze asupra celor auzite și porni, în sfârșit, către poiană.

CAPITOLUL PATRU

Confuzia lui Buzz era în acel moment fără margini. Toată viața el simțise că Dumnezeu există, intuit ca o unitate tainică a sufletului cu natura, căreia nu era nicio nevoie să-i dea o formă. Cu toate acestea, în momentul în care s-a simțit cuprins de aspirație autentică, iată că a aflat lucruri cu care nu putea fi în niciun caz de acord.

Încercă din răspuțeri să-și uite tulburarea muncind, dar oricât se strădui, nu reuși s-o alunge. În final, renunță la zadarnicele strădani de a se menține în rutina zilnică și porni în căutarea lui Bert.

„Cuvântul Dumnezeu mi-a dat întotdeauna bătaie de cap”, îi mărturisi Bert, după ce îl lăsă pe Buzz să-și expună pe larg motivele confuziei. „Probabil pentru că înseamnă prea multe lucruri pentru ființe diferite. Cei mai mulți și-l reprezintă pe Dumnezeu sub forma unui spirit-albină de dimensiuni gigantice, vindicativ, care locuiește în ceruri,

dar pe mine unul, sincer, o asemenea reprezentare nu mă convinge.”

„Bine, dar cum crezi tu că este Dumnezeu?” îl întrebă Buzz.

„Nu știu”, îi răspunde Bert. „Nu știu cum poate fi înțeles Dumnezeu, întrucât noi nu percepem decât aspecte limitate ale realității, prin intermediul capacităților noastre de percepție specifice albinelor, iar Dumnezeu este cu mult mai mult decât atât. Pe cât mă pricep eu să vorbesc despre asemenea lucruri, aș zice că Dumnezeu este Forța Creatoare Universală... Legea Naturii... Firea Lucrurilor... El este ceea ce este. Mi se pare că nu există nicio definiție mai bună de atât. Dincolo de asta, se întinde la nesfârșit misterul.”

Lui Buzz i se părură de bun simț ceea ce-i spusese Bert, dar gândul că credința sa era atât de diferită de credința tuturor celorlalți membri ai comunității îi crea o stare de profund disconfort lăuntric, lucru pe care i-l mărturisise lui Bert.

„Religia nu vine de la Dumnezeu, ci de la albine”, îi răspunse acesta. „Cei mai mulți dintre semenii noștri nu cred că ar putea să-l descopere singuri pe Dumnezeu, și de aceea ei se raportează la alții, așteptând ca aceștia să le arate drumul. Problema este că Dumnezeu se află înlăuntrul ființei tot atât cât oriunde în altă parte, însă albinelor le este foarte greu să creadă că ele însele sunt divine.

Prin urmare îl caută pe Dumnezeu în afara lor, în ritualuri religioase prin care încearcă să-și satisfacă dorul fierbinte de divin.”

„De aceea simt albinele nevoia de a adora Ființa Divină?” întrebă Buzz.

„Da, de aceea. În felul acesta ele își arată prețuirea”, îi răspunde Bert. „Dar eu cred că Dumnezeu este mai presus de nevoia de apreciere venită din partea unei ființe mici și insignifiante precum albina. Cred că cele mai multe albine adoră mai degrabă ideea de a se menține în latura bună a existenței, cea care, după părerea lor, îl conține pe Dumnezeu, decât existența însăși, față de care s-ar cuveni să manifeste reală și autentică prețuire. În plus, marea majoritate a albinelor se pierd pur și simplu în rutină și în ritualuri.”

„Înțeleg ce vrei să spui, Bert”, îi răspunse Buzz. „Momentele când simt cea mai profundă comuniune cu Unitatea Eternă sunt acelea în care mă opresc intenționat din activitățile zilnice și mă las în voia sentimentului de reală prețuire și venerație față de existența noastră de albine și față de această vale, atât de frumoasă. Este ca și când acel sentiment de neprefăcută prețuire, numai el singur, mi-ar fi de ajuns... Și nu simt nevoia să îl direcționez către nimeni din afara mea.”

„Acesta este Dumnezeu...” rosti Bert cu voce scăzută.

O lungă și caldă tăcere se așternu între cei doi, lăsându-le timp să absoarbă în adâncul sufletelor lor ceea ce tocmai se rostise. Buzz simți multă afecțiune pentru Bert. Cu toate că nu petrecuse decât foarte puțin timp în tovărășia lui, avea sentimentul că îl cunoaște dintotdeauna.

Își aminti ziua în care s-au întâlnit prima dată. „Bert, pot să-ți pun o întrebare personală?”

**„Religia nu vine de la Dumnezeu,
ci de la albine.”**

„Sigur”, îi răspunse Bert, „poți să mă întrebi orice”.

„Îți aduci aminte când ne-am întâlnit aici prima oară și tu stăteai cu ochii închiși?”

„Sigur că da, îmi amintesc.”

„Pentru ce te rugai atunci?” îl întrebă Buzz.

„Nu mă rugam pentru nimic, pur și simplu stăteam.”

„Atunci de ce țineai ochii închiși? La ce te gândeai?” întrebă Buzz mai departe.

„De fapt încercam să nu mă gândesc la nimic”, îi răspunse Bert. „Mă concentram asupra respirației.”

„De ce?”

„Ei bine, așa cum tocmai ți-am spus, concentrarea asupra respirației te ajută să-ți menții atenția fermă asupra propriei ființe, fără să permiți distragerea ei către diverse alte lucruri. Din experiența de până acum, am observat că acest tip de concentrare mă ajută să mă adâncesc în mine însumi și să descopăr cine sunt cu adevărat.”

„Dar de rugat, te rogi?” insistă Buzz.

„Nu prea mult în ultimul timp”, îi răspunse Bert. „Pentru mine, a te ruga înseamnă a cere ceva de la cineva sau a forța viața să se plieze pe dorințele tale, ceea ce, ca să fiu sincer, mie unul nu prea mi-a reușit. Meditațiile pe care le fac au drept scop dobândirea controlului asupra propriei ființe, calmarea agitației interioare, astfel încât mintea mea să devină capabilă să asculte. Am descoperit că am mai mult succes atunci când urmăresc să-mi controlez propria minte, care în final determină natura experiențelor mele viitoare, decât când încerc să-i controlez pe ceilalți.”

Buzz îi dădu din toată inima dreptate. Nu-i venea să creadă că a dat un asemenea noroc peste el, sub chipul acestei albine bătrâne ce a apărut în viața lui chiar la momentul potrivit. Pentru prima dată se simțea recunoscut și încurajat în modul mai neortodox în care își reprezenta lumea. „Bert, nu am cuvinte să-ți mulțumesc pentru ajutorul pe care mi-l dai”, îi spuse Buzz. „Să știi că pentru mine înseamnă enorm faptul că nu sunt singura albină din colonie care gândește altfel decât celelalte.”

„Îmi face cu adevărat plăcere, Buzz”, îi spuse Bert pe un ton patern. „Dar trebuie să fii foarte atent să nu te lași influențat de mine mai mult decât de oricine altcineva. Fiecare albină trebuie să-și descopere propriul adevăr. Sper că ai învățat până acum că nu-ți folosește la nimic să-ți cauți bunăstarea interioară în rândul membrilor coloniei, pentru că ei înșiși n-o au și, prin urmare, nu-ți pot da ție ceea ce și lor le lipsește. Singurul loc unde poți găsi acest lucru este înlăuntrul propriei ființe. Eu îți pot fi ghid, dar nu mai mult. Nu crede tot ceea ce-ți spun, decât numai dacă acele lucruri se dovedesc adevărate în inima ta.”

Buzz se gândi cât de frumos grăise Bert, dar apoi, când își aminti că mai încercase și altădată să caute răspunsuri înlăuntru, îl cuprinsese un sentiment de tristețe. „Bert, ca să fiu cinstit, n-am prea avut succes cu introspecția interioară. Experiențele mele de până acum mi-au arătat că din ce caut mai mult înlăuntrul meu, din aceea devin mai nefericit.”

„Nimeni nu ți-a promis că a te descoperi pe tine însuși va fi ușor”, răspunse Bert. „Nici pentru mine nu a fost.”

Buzz scutură un grăunte de polen care îi rămăsese lipit de picior și privi posomorât spre poiană. Simțea că pământul îi fuge de sub picioare. „Mă tem de un eșec, Bert.”

„Dar cine hotărăște dacă va fi un eșec sau succes? Indiferent de rezultat, în momentul în care urmezi o cale spirituală în tine se produce o creștere. Succesul constă

în simplul fapt de a te afla pe cale. Numai prin experiență directă ne putem expansiona dincolo de perspectivele noastre limitate și putem să percepem imaginea mai vastă a ființării.”

„Ce e aceea?”

Bert îl privi gânditor pe Buzz. „Haide s-o lăsăm pe altădată. Ai primit deja mai mult decât suficient pentru a medita.”

„Te rog, Bert!” insistă Buzz. Nu-i venea să-l lase pe Bert acum, după ce merseseră deja atât de departe. „Ai văzut că m-am descurcat foarte bine cu ce mi-ai spus până în acest moment. Oricum o s-o aud și pe asta, mai devreme sau mai târziu. Te rog, spune-mi acum!”

„Ei bine, fie...” zise Bert înduioșat, apoi tăcu și-și adună gândurile. „Este vorba despre ceva ce eu numai am întrezărit de câteva ori, dar pot să-ți spun că odată ce ai avut această experiență, fie și numai o dată în viață, vei ști apoi pentru totdeauna că totul este perfecțiune... acest Univers, acest Pământ, această Vale, această Viață... ce nu are nicio pată.”

„Perfecțiune zici? Viață fără pată?” Buzz simțea împotrivirea crescând. „Cum poți să spui că totul este perfect când știi foarte bine că există atâta suferință, atâta răutate, atâta boală și moarte în valea noastră?”

Cum pot să fiu de acord cu ideea perfecțiunii depline și absolute după ce am îndurat atâta nefericire în ultimul timp? Vrei să spui că toate acestea sunt imagini ale perfecțiunii?”

„Dintr-o perspectivă mai largă, da, toate acestea sunt pur și simplu șanse care ni se oferă ca să învățăm ceea ce ne este necesar pentru a deveni apti de experiența perfecțiunii.”

O tăcere lungă și stânenitoare se instalează între ei, timp în care Buzz privi absent spre poiană. Într-un târziu Bert spuse: „Aș vrea să te întreb ceva: crezi că Dumnezeu este omniprezent?”

„Da, firește.”

„Crezi că Dumnezeu este perfect?”

„Da.”

„Atunci, prin definiție, totul este perfect”, conchise Bert. Scrută cu ochi visători piscurile din depărtare. „Nu înțelegi, Buzz? Perfecțiunea nu este o stare de lucruri, ci este o stare de conștiință.”

„Hmm...” Cuvintele lui Bert îi păreau oarecum drepte lui Buzz, dar el își canaliza efortul spre înțelegerea lor din punct de vedere intelectual. „Adică vrei să spui că nefericirea este perfectă?”

„Da, pentru că nefericirea ne determină să căutăm în profunzime. De câte ori sunt trist sau mânios, încerc să văd ce anume, la nivelul propriei conștiințe, a cauzat îndepărtarea mea de Cale. Pentru mine acesta este iadul. Nu este întotdeauna ușor să înțelegi aceste lucruri, și este nevoie de multă perseverență și de disciplină pentru a dobândi acest gen de înțelepciune.

Experiența mea de până acum a arătat însă că, printr-o practică susținută, albinele pot atinge împlinirea și mulțu-

mirea mai presus de înțelegerea obișnuită, dincolo de orice cuvinte.”

„Împlinirea? Mulțumirea? Eu unul îmi doresc să fiu fericit și...”

„Niciodată trist”, îl întrerupse Bert.

„Da, și ce-i rău în asta?”

„Înțeleg din cele ce spui că tu vrei suișul fără coborâș, ușorul fără greu, recele fără fierbinte și binele fără de rău?”

Buzz simți că a fost prins descoperit. Minteia lui căuta cu febrilitate un reper. Bert avea dreptate, erau multe de asimilat. Amândouă albinele tăcură, privind gânditoare în depărtări.

Bert rupse în cele din urmă tăcerea, încercând să risipească starea de confuzie care simțea că pusese stăpânire pe Buzz. „Nu vezi, Buzz, că totul este relativ? Imediat ce definești o stare, tu creezi instantaneu opusul ei. Cum poți defini recele dacă nu cunoști ce înseamnă fierbinte? Cum poți spune sus dacă nu te raportezi la jos? Ce este fericirea în lipsa tristeții?”

„Dar, Bert, tu pari să fii mai tot timpul fericit.”

„Buzz, starea pe care o numești astfel nu este atât fericire cât pace lăuntrică. Pacea dinlăuntrul ființei vine din acceptarea acestei văi așa cum e. Orice stări de fericire voi fi avut în viața mea au fost un efect secundar. Fericirea nu poate constitui un scop în sine, ci ea trebuie să rezulte din ceva.”

PLEOSC! O picătură mare de ploaie lovi pământul la numai un pas de cele două albine. Se uitară în sus și

constatară că intensitatea conversației lor îi împiedicase să bage de seamă furtuna care se apropia. Cerul se întunecase și vântul pornise să sufle cu putere. Dacă ești albină, trebuie să știi că regula numărul unu ca să rămâi în viață este să nu te lași niciodată prinsă de ploaie. O albină cu aripile îngreunate de apă este complet lipsită de apărare, în plus este o țintă sigură pentru stropii enormi, ori și mai rău, pentru boabele de grindină care i-ar putea fi pur și simplu fatale. Buzz și Bert se repezără sub cel mai apropiat bolovan, se strînseră cât putură mai bine la adăpost și priviră cu îngrijorare afară la furtuna care se întetea.

Buzz tresări și se trase înapoi speriat când un fulger lovi vârful unui copac din apropiere. Rafala de vânt care îi urmă mătură vîrfurile copacilor de parcă ar fi fost fire de iarbă. Din cerul negru, rău prevestitor, cădeau când și când, ezitant și răzleț, broboane mari de ploaie. Furtuna părea că se joacă cu ei. Buzz nu mai simțise niciodată până atunci o asemenea tensiune.

Deodată se porni ploaia. Mânate de vântul ce mugea dezlănțuit, perdele groase de apă acopereau poiana. Un fulger căzu chiar lângă ei, scuturând cu bubuitura lui asurzitoare trupurile gingașe ale celor două albine. Lumina stranie pe care o răspândi deasupra poienii îi dădu fiori de moarte lui Buzz. Aruncă o privire nervoasă către Bert, tocmai la timp ca să surprindă pe fața bătrână a tovarășului său un zâmbet extatic. Apa pătrunse curând în locul unde se aflau, forțându-i să se mute mai sus. Buzz încercă să se

relaxeze, dar nici nu putea fi vorba de așa ceva. Pe măsură ce furtuna se întetea, îi era tot mai clar că stupul se afla în pericolul de-a fi distrus. Nu începuse să plouă cu piatră, cel

puțin nu încă, dar vântul sufla cu atâta putere încât în orice moment ar fi fost posibil să smulgă ramura de care atârna stupul lor. Buzz încercă să privească în direcția stupului, dar ploaia era atât de deasă încât nu se vedea nimic. În cele din urmă zări printre perdelele de apă stupul scuturat cu furie de vânt, în poziție aproape orizontală față de sol.

Văzu și Bert acest lucru. „Nu-i bine deloc”, spuse el.

Treptat vântul scăzu în intensitate și fulgerele se răriră. Furtuna se domoli, continuând sub forma unei ploii liniștite. Cele două albine așteptau tăcute în adăpostul lor, fiecare absorbită de propriile gânduri. Când ploaia aproape se opri, Buzz și Bert, și fiecare albină din vale, porniră în zbor drept către stup, ca să vadă cât de mari erau stricăciunile.

„De-abia mai atârnă de câteva fire”, auziră pe cineva zicând, când au ajuns mai aproape. „Încă puțin de mai bătea vântul și l-ar fi dat jos.” Câteva albine au intrat în prima încăpere și le-au strigat celor dinăuntru să evacueze stupul imediat. Într-o clipă toate albinele erau afară, cu excepția reginei care era prea mare și nu putea zbura.

Toată lumea realiza situația de urgență. Era suficientă o simplă rafală de vânt și stupul lor s-ar fi făcut zob. Instinctiv albinele lucrătoare au mușcat câte o bucățică de scoarță, au mestecat-o până s-a transformat într-o pastă, apoi alte albine lucrătoare au preluat această pastă și au refăcut cu ea firele cu care era ancorat stupul. În câteva ore stupul lor se afla în afara pericolului prăbușirii și toată lumea răsuflă ușurată. Până la apusul soarelui lucrările de reparații erau în mare terminate.

CAPITOLUL CINCI

Starea de spirit care domnea în acea seară în colonie era cel puțin solemnă. Numai după ce au terminat toată treaba albinele au realizat cât de aproape fuseseră de dezastru. Toată lumea repeta „...o singură rafală de vânt de mai era și...”

Toată lumea, mai puțin Bobby, care repeta: „Este pedeapsa lui Dumnezeu. Trebuie să ne căim pentru păcatele noastre și să fim mai pioși.”

Lui Buzz îi tot revenea în minte ceea ce-i spusese Bert despre perfecțiune. Se gândi că aproape rămăseseră fără stup și că, dacă l-ar întreba pe Bert ce crede despre asta, cu siguranță el i-ar răspunde că până și o asemenea grozăvie nu era altceva decât o altă față a perfecțiunii. Dar cine era Bert la urma urmei ca să-și permită asemenea judecăți? Lui Buzz nu i se părea deloc că totul e perfect.

În dimineața următoare, Buzz îl găsi pe Bert încălzindu-se la soare pe o floare de ruji galbeni. „De unde știi tu toate lucrurile pe care mi le-ai spus?” îl întrebă.

„Sunt foarte atent și aleg cu mare grijă ce să cred și ce nu din ceea ce-mi spun alte albine; verific totul înlăuntrul meu.” Bert își fixă privirea undeva în depărtare, lăsându-l pe Buzz să creadă că mintea lui se află deja în altă parte. „Nu înțelegi?”

**„Este perfect că noi credem
că viața este imperfectă.”**

Este perfect că noi credem că viața este imperfectă. Acest lucru ne menține pe fiecare pe calea pe care în mod unic ne-am ales-o, până când, la sfârșit, devenim capabili să realizăm că noi înșine suntem perfecți, contopiți cu Unitatea Eternă. După mine, acesta este raiul.”

„Atunci care este rostul nostru?”

„Nu știu dacă avem un rost mai presus de existența de zi cu zi. Dar dacă mă uit în jur, constat că există un factor comun al tuturor aspectelor vieții, iar acesta este expansiunea. Fiecare fărâmbă de viață pare să tânjească să umple un spațiu cât mai larg cu putință, pare să-și dorească fierbinte să devină maximum din ceea ce ar putea fi.”

„Dar Bert, mentalitatea expansiunii este tocmai ceea ce mă scoate din minți în valea asta.”

„Eu nu vorbesc neapărat despre expansiunea în exterior. Avem deja prea multă asemenea expansiune, nu e nevoie de mai multă. Eu vorbesc despre expansiunea în interiorul ființei – este ceea ce tu tocmai experimentezi în momentul de față.”

Buzz încuviință gânditor. „Și facem acest lucru contemplând spațiul lăuntric, în care ne căutăm identitatea noastră reală.”

„Exact! Problema noastră cea mai mare este aceea că ne percepem ca fiind separați atât între noi, ca ființe individuale, cât și de ceea ce ne înconjoară, separați de Dumnezeu. Dar în realitate totul se leagă, formează o Unitate. Aceasta se manifestă simultan ca o sumă de

aspecte separate și ca Unitate Eternă. Uneori cuvintele și conceptele nu ne sunt de prea mare ajutor...”

Buzz se gândi pe îndelete la cele auzite, apoi spuse: „Bert, îmi pot înțelege unitatea dar nu o pot simți; nu este o experiență vie pentru mine.”

„Da, așa se întâmplă”, îi răspunse Bert. „Din cauza aceasta, experimentarea Unității constituie o mare încercare. Nu este de ajuns să o înțelegi, ci trebuie să și ființezi în ea, să ți-o asumi ca identitate reală.”

„Și cum aș putea ajunge acolo?”

Bert se gândi o clipă la întrebarea lui Buzz, apoi îi spuse: „Ține-ți respirația.”

„Să-mi țin respirația?” repetă Buzz, fără să vadă care este legătura dintre respirația lui și conversația pe care tocmai o aveau.

„Da, ține-ți respirația.”

„Fie”, răspunse Buzz sceptic, apoi trase adânc aer în piept. Se uită la Bert în așteptare de noi instrucțiuni, dar Bert privea în depărtare bâzâind încetișor. Buzz continuă să-și țină respirația, supus dar neîncrezător cu privire la rostul unui atare experiment. După un minut, fața lui Buzz devenise roșie ca focul iar Bert bâzâia în continuare absent. Buzz își ținu respirația până când fu cât pe ce să leșine, apoi, în final, elimină zgomotos aerul din piept, după care respiră adânc de câteva ori ca să-și restabilească ritmul obișnuit.

Tocmai se pregătea să-i ceară socoteală lui Bert pentru experimentul ciudat în care aproape că își pierduse cunoștința, când acesta îl întrebă: „Încă te mai simți separat?”

Un zâmbet larg de înțelegere lumină treptat fața lui Buzz: „Sunt conectat la tot ce există”, rosti el încet. „Nu pot trăi decât câteva clipe fără oxigen. Iar oxigenul vine de la plante... care au nevoie de lumină... și de pământ... și de ploaie... și chiar de gravitație... și... iată, așa se leagă toate!”

„Întocmai. Această tendință a minții de a se identifica cu elemente separate este o alegere arbitrară, de care cei mai mulți dintre noi nu suntem conștienți. Am putea la fel de bine să ne identificăm cu Unitatea, dacă ne-am angrena voința și atenția în actul gândirii.”

Bert îl privea pe Buzz și înțelese, după încruntătura sprâncenelor acestuia, că el din nou se gândea. Izbucni într-un enorm hohot de râs, care îl surprinse neplăcut pe Buzz.

„Ce e așa de amuzant?” îl întrebă.

„Buzz, mi se pare mie sau tu îți închipui că dacă te vei gândi destul de mult timp și cu destul de multă intensitate vei reuși să înțelegi totul cu mintea?”

„Ei bine, da, așa îmi închipui”, îi răspunse Buzz bătând în retragere.

„A gândi este cu siguranță o parte a înțelegerii”, spuse Bert, „dar în niciun caz toată înțelegerea. Există în tine un nivel mai înalt, care poate controla inclusiv mintea gânditoare. Poți ajunge la acel nivel prin intermediul observației și al experienței. Mintea este un slujitor minunat, dar un stăpân groaznic.”

Buzz încercă o vreme să nu se gândească la nimic, dar descoperi că acest lucru îi era cu neputință. „Bert”, începu el, „eu înțeleg așa, la modul intelectual, că oxigenul și arborii și solul și tot ce ne înconjoară îi sunt necesare vieții, dar ceea ce-mi doresc eu cu adevărat este să simt legătura cu Dumnezeu.”

„Ești prea obsedat de ideile tale despre Dumnezeu”, îi răspunse Bert. „Dar credeam că a fi obsedat de Dumnezeu este un lucru bun!” protestă Buzz.

„Nu am spus că ai fi prea obsedat de Dumnezeu”, îl corectă Bert. „Am spus că ești prea obsedat de ideile tale despre Dumnezeu.”

O dată mai mult Buzz se simți cuprins de confuzie. „Dar zău așa, Bert, oare ideile noastre despre Dumnezeu nu sunt singurul mod în care îl putem înțelege?”

„Nu”, îi răspunse Bert. „Aș zice că mai degrabă asemenea idei ne stau în drum atunci când vrem să ne apropiem de Dumnezeu. Dumnezeu nu poate fi înțeles, ci numai experimentat.”

Buzz închise ochii și se lăsă purtat în sine, atât cât îi era cu putință în acel moment. „Ei bine, Dumnezeu este totul”, spuse el oarecum dezamăgit.

„Exact!” îi răspunse Bert cu însuflețire. „Totul, inclusiv tu! În loc să te gândești atât de mult la acest lucru, urmărește să experimentezi plenar tot ceea ce viața îți oferă, ca unei Ființe Trăitoare, în fiecare moment.”

Buzz tocmai se străduia să înțeleagă ce-i spusese Bert, când acesta adăugă: „Este cel mai de preț dintre daruri.”

La un anumit nivel, Buzz realiza că Bert avea dreptate, dar din acel moment el începu să se simtă copleșit. Bert îi oferise deja prea multe lucruri la care să mediteze și Buzz era aproape gata să-și găsească, față de sine însuși, scuza că nu avusese când. Tocmai atunci Bert găsi cu cale să mai adauge ceva:

„Uite, Buzz, nu știi cum altfel aș putea să-ți spun, dar trebuie să încetezi să gândești totul în termenii separării Dumnezeu - nedumnezeu. Acest mod de a gândi este pur și simplu o piedică în calea evoluției spirituale. Da, o putere inimaginabilă a creat acest univers și această planetă și această vale și pe noi. Și? Ce-i cu asta? Până una-alta noi suntem tot aici, vazându-ne fiecare de viețile noastre, așa cum putem.

Procedând astfel, nu facem decât să impregnăm totul cu ideile noastre despre Dumnezeu, ceea ce duce la o fundătură, te rog să mă crezi – eu îi spun Ocolul Divin. Este bine să menții o vreme asemenea gânduri, dar dacă

nu reușești să treci mai departe, nu vei face altceva decât să te învârti în cerc.”

Oau! își spuse Buzz. Bert începe să fie foarte radical, dacă nu chiar comite un sacrilegiu. Pentru prima oară Buzz se îndoie serios de spusesele lui Bert.

„Și dacă tot am ajuns aici”, continuă acesta, „te încurajez, de asemenea, să meditezi profund asupra cuvântului spiritual. O mulțime înspăimântător de mare de albine au căzut în capcana de a considera că Dumnezeu este spiritual.

În momentul în care îți reprezinți lumea astfel, tu uiți că Dumnezeu este tot atât de mult spiritual cât și fizic – albinele, copacii, lumina soarelui sunt Dumnezeu. De ce să legi numele lui strict de planul spiritual când avem în fața ochilor aceste miracole ale lumii fizice, menite să ne amintească în permanență de Dumnezeu? Eu prefer să folosesc cuvântul sacru în loc de spiritual.”

„Mda, dar trebui să admiți că planul fizic este totuși mult prea lumesc”, comentă Buzz.

„Asta pentru că tu ești amorțit”, îi răspunse Bert.

Bert putea să fie câteodată supărător de direct, însă Buzz trebui să recunoască faptul că, într-adevăr, era ceva amorțit în viața lui. Simțindu-se peste măsură de copleșit, scoase un oftat de disperare.

Bert simți ce se petrecea în inima lui Buzz și adăugă: „Ei bine, ești pregătit și pentru vestea cea bună?”

„Cred că da”, spuse Buzz, care simțea o vie compasiune pentru propria persoană.

„Faptul că știi că ești amorțit constituie un uriaș pas înainte. Cele mai multe albine trăiesc întreaga viață fără să conștientizeze vreodată că în viața lor ar fi ceva amorțit. Iar a dori să faci ceva pentru a transforma această stare de lucruri constituie un al doilea pas, deosebit de important.”

„Deci am făcut deja doi pași înainte”, concluzionă Buzz abătut. „Încotro să merg de aici?”

„Practică atenția profundă. Urmărește să vezi sacrul în tot.”

Practică, se gândi Buzz. Adică și mai multă muncă, și mai mult efort.

„Perseverează, Buzz”, spuse Bert. „Acordă timp acestor lucruri. Ceea ce ți-am dezvăluit astăzi se referă la un mod de viață, nu este ceva ce poate fi realizat într-o după-amiază. Totul este divin – tu, eu, Bobby, acest bolovan, această poiană – chiar și Boris.”

CAPITOLUL ȘASE

Vreo 400 m mai departe, ursul Boris hoinărea prin pădure când, deodată, un miros de miere proaspătă îi scaldă nasul, adus de o boare de vânt. Se simți, o dată mai mult, năpădit de amintirea acelei dulci comori, atât de aproape și totuși atât de departe... Încă de pe când era pui învățase că deși albinele erau mici, îi puteau aduce unui urs foarte multă suferință. Pe atunci avusese norocul să guste un pic de miere, iar gustul acela îi rămăsese în minte drept cel mai delicios lucru din toate câte oferă pădurea. Boris se încumetă așadar să cerceteze mai în amănunt stupul, nutrind speranța deșartă că acesta ar fi putut fi părăsit de albine. Ce mai, când este vorba de miere nicio piatră nu trebuie să rămână neclintită!

Buzz se afla în stup și tocmai depozita o încărcătură de polen, când auzi semnalul de alarmă. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, își croi drum prin mulțimea înspăimântată

către ieșirea din stup. Ajuns la gura stupului, privi în jos. Atunci i se confirmă cele mai groaznice temeri: 2 m mai jos, Boris era agățat de copac, încercând să-și continue ascensiunea, în timp ce albinele războinice se repezeau toate în același timp asupra lui.

Aceasta era o chestiune de viață și de moarte pentru colonie, cel puțin așa li se spusese de atâtea ori lui Buzz și tuturor celorlaltor albine. Toți lucrătorii se mobilizară pentru a-l ataca imediat pe intrus, fără a ține seama de faptul că cei care îl înțepau aveau să moară după aceea. Buzz fusese aspru mustrat odată când întrebuse de ce n-ar putea albinele să-și reconstruiască pur și simplu stupul într-un loc mai ferit și să evite toate aceste pierderi inutile de vieți. Era în joc o chestiune de principiu, i se răspunsese; nu se putea să-l lase pe Boris să le gonească de colo-colo. Dar Buzz constata că, chiar dacă arăta ca un nătărău, Boris era totuși un nătărău mare, căruia albinele cu greu aveau să-i țină piept. De asemenea, Buzz simțea că cele mai multe albine războinice erau de fapt încântate de atacul lui Boris, fiindcă aceasta era o ocazie extraordinară pentru ele să-și afirme gustul pentru luptă. În ruptul capului nu putea înțelege Buzz de ce erau aceste albine atât de dornice să-și riște viața de dragul mândriei.

În fine, Buzz fu împins afară de masa de albine ce se zbătea să iasă din stup. Sub el, roiul furios se învârtea în jurul capului lui Boris, ținând părțile expuse ale feței: buzele, nasul, ochii și urechile. Imediat ce o albină îl înțepa, ea cădea răpusă de rana mortală lăsată de acul care se rupea din trupul său, făcând loc unei alte albine să atace. Buzz se roti deasupra roiului, observă masacrul, dar nu luă parte la el.

Pentru Boris veni timpul să decidă: fața întreagă îi era acoperită de albine, nu putea nici măcar să deschidă ochii

de frică să nu fie înțepat chiar în globul ocular. Mârâind și mormăind, realizează în cele din urmă că nu era aceea ziua lui norocoasă pentru miere, așa că bătut în retragere. Toată lumea răsuflă ușurată, cu excepția albinelor războinice, care porniră în urmărirea lui în adâncul pădurii.

În urma lui Boris, stupul rămase vai și-amar. Sute de albine moarte sau muribunde zăceau pe jos, de jur împrejur. Multe, foarte multe altele, rănite mortal, se întorceau cu greu în zbor, având oribila gaură în locul unde fusese acul, pentru a-și trăi în stup lenta agonie.

Toate erau foarte mândre de modul cum fusese apărat stupul, și lucrul acesta le aducea mângâiere înainte de moarte. Imediat ce o albină murea, trupul ei era târât la intrarea în stup și aruncat jos. Până la sfârșitul zilei, la baza copacului se adunase un morman impresionant de leșuri de albine, iar mirosul morții se ridica înspăimântător către intrarea în stup. Buzz nu văzuse niciodată o scenă mai respingătoare, cu toate că, în mod pervers, tocmai această împrejurare contribuise la întărirea spiritului camaraderesc în colonie.

În seara aceea, o albină lucrătoare muribundă arătă către Buzz și spuse: „Iată lașul!” Buzz tresări – comportamentul lui nu trecuse neobservat!

Încercă să ignore acuzația și să meargă mai departe, dar un războinic, Buster, se propti în fața lui, blocându-i calea. „Sunt sigur că nu prea te-ai apropiat de Boris azi-dimineață!” îi zise el batcojoritor.

Buzz simți acul ieșindu-i din trup, cu toate acestea rămase calm. Își aminti avertismentul lui Bert de a nu aștepta sprijin și înțelegere de la nimeni. Apoi își auzi propriul glas spunând: „Nu cred în războiul cu ace și venin și refuz să-mi sacrific viața pentru mândria de a fi apărat colonia. Există și alte moduri de a rezolva problemele pe care le avem cu Boris și, dacă toată lumea ar gândi cum gândesc eu, sunt încredințat că nu ar mai fi nevoie să plătim prețul sutelor de morți care zac acum la intrarea în stup.”

„Boris este rău și trebuie să-l oprim”, ripostă Buster. „Nu putem să-i permitem să ne dicteze cum să trăim.”

„Dar dacă ne-am apuca să reclădim stupul într-un loc mai ferit, inaccesibil pentru Boris, n-am mai fi nevoiți să ne luptăm niciodată cu el”, afirmă Buzz.

„Și cum îți închipui tu că ar apărea acest lucru în ochii mulțimii? Ne-am face de râs în toată valea.”

„Poate că da, pentru o vreme, dar în final această măsură ne-ar face mai puternici, pentru că n-am mai fi nevoiți să pierdem sute dintre ai noștri ori de câte ori lui Boris îi e poftă de miere.” „Așa ceva iese din discuție! Boris trebuie să știe că nu ne poate goni!”

Buzz simțea că-și pierde cumpătul; se uită bănuitor la Buster și-l întrebă: „À propos, dacă tot îl urăști atât de mult pe Boris, cum se face că ești aici ținându-mi mie predici, și nu în grămada de morți de afară?”

Buster bâiguie: „Eu... păi...” dar Buzz plecă înainte ca Buster să termine ce avusese de spus.

În dimineața zilei următoare, lui Buzz îi reveni în minte spusele lui Bert despre perfecțiune. Partea veche din el ar fi vrut să desființeze toate acele afirmații ca fiind pur și simplu o absurditate, un nonsens. Cum să admiți că o grămadă enormă de albine moarte în urma confruntării cu un urs este o ipostază a perfecțiunii? Cu toate acestea, o parte nouă, care atunci se trezea la viață, simțea o vie curiozitate în legătură cu această noțiune; în adâncul inimii, simțea că ceea ce-i spusese Bert este adevărat.

Buzz îl găsi pe Bert încălzindu-se la soare pe un puf de păpădie. „Spune-mi cum moartea a sute de albine care au încercat să țină piept unui urs este perfectă?”

„Nu, tu să-mi spui”, îi răspunse Bert, care simțea că Buzz devenise leneș.

„Hmmm... Bine... presupun, înainte de toate, că nu e nimic rău în faptul că lui Boris îi place mierea. Acest lucru ni se pare rău numai nouă, pentru că, din întâmplare, mierea pe care o vrea Boris este a noastră. Dar dacă mă gândesc la toată suferința pe care i-am cauzat-o, se prea poate ca, din punctul de vedere al lui Boris, cei răi să fim noi, nu el.”

„Până aici e bine. Spune mai departe.”

„Mda... deși aparent toate acele albine care au murit și-au jertfit viața pentru a-și apăra stupul, moartea lor a avut, după părerea mea, un alt scop, și anume acela de a deștepta în noi interesul pentru descoperirea alternativei mai bune. Cu cât suntem mai inerti, cu atât mai dure ne

sunt lecțiile. Nu era nevoie ca acele albine să moară. Problema este totuși că cei mai mulți membri ai coloniei sunt fie prea leneși, fie prea orgolioși, fie prea legați de tradiții pentru a căuta cu adevărat soluții mai bune pentru problemele stupului. De aceea, în loc să ne rezolvăm problemele, facem mereu și mereu aceleași greșeli. Se pare că perfecțiunea constă în însăși esența procesului, în oportunitatea de a învăța.”

„Vorbești ca un profesor!” zise Bert, scuturându-i cu putere o antenă cu antena sa.

Buzz nu se gândise niciodată până atunci la el însuși ca la un profesor.

În ochii lui Bert se ivi din nou acea privire în depărtare. „Fiecare întâmplare din viața noastră este o potențială lecție. Lecțiile asimilate se concretizează în experiență. Învățămintele pe care le dobândim reprezintă ceea ce ne-a adus până aici și, totodată, ceea ce ne va călăuzi pașii de

aici înainte, oriunde vom merge. Cu toate că majoritatea albinelor atribuie acestei lumi un scop în sine, ea există totuși și cu scopul de a ne furniza învățăminte, de a fi vehiculul creșterii noastre lăuntrice.”

Buzz simți un fior în tot corpul, pe măsură ce avea această revelație. „Bert, de ce nu mi-ai spus înainte?”

„Am încercat să-ți spun.”

Izbucniră în râs. Totul era atât de nou și se părea că atacul ursului crease o apropiere și mai profundă între ei. Bert observă apoi o expresie de seriozitate pe fața lui Buzz, semn că acesta pregătea o nouă întrebare.

„Bert, pot să te întreb ceva personal?”

„Te-am refuzat eu vreodată?”

Buzz zâmbi timid. „Cum ți-ai pierdut antena?”

„În timpul unui atac al lui Boris, precum cel de ieri”, îi răspunse Bert.

„Cum s-a întâmplat?”

„Asta a fost cu mult timp în urmă. Eram tânăr și foarte plin de mine. Într-o zi culegeam miere când, deodată, am auzit alarma la stup. M-am dus într-un suflet să văd ce se întâmplă. Acolo l-am văzut pe Boris urcându-se în copac. Eram printre primele albine care ajunseseră la el. Am aterizat pe nasul lui, pregătindu-mă să-l înțep. Atunci Boris m-a lovit cu laba și m-a aruncat în grămada de albine de la picioarele lui. Am zăcut inconștient o vreme, apoi m-am trezit și am văzut că eram înconjurat de albine moarte sau muribunde. Boris nu era nicăieri.

Mă gândeam că probabil urma să mor în curând, pentru că de bună seama că îmi pierdusem acul când încercasem să-l înțep pe Boris, asemeni tuturor celor din jurul meu. Dar m-am uitat și acul era încă la locul lui. Se pare că nu pătrunsese destul de adânc în nasul lui Boris pentru ca vârful să rămână înfipt. M-am ridicat, am văzut că picioarele mă țineau, aripile, de asemenea, păreau să nu aibă nimic, doar că îmi lipsea o antenă, în rest totul era în bună stare. Am realizat atunci că era un miracol că supraviețuisem și, începând din acel moment, am avut o nouă perspectivă asupra vieții. Nimic nu a mai fost vreodată la fel. Probabil din cauza loviturii la cap...”

Buzz râse.

„Fiecare se trezește în felul și la timpul lui.” Bert adăugă: „Unii sunt mai inerți decât alții. Iar alții sunt pur și simplu norocoși.”

Buzz cugetă o vreme apoi spuse: „Știi, acele albine mi-au fost profesori, chiar dacă ele nu au avut această intenție.”

„Da, cu toții putem învăța foarte multe lucruri de la fiecare – chiar și de la cei despre care credem că nu știu atât de multe câte știm noi – dacă reușim să ne ținem egoul în frâu. Suntem cu toții elevi și profesori unii altora.” Lui Bert i se făcu cald și se trase la umbra unei frunze de păpădie.

Buzz se așeză lângă el și spuse: „Știi, chestiunea aceasta a perspectivei din care privești lucrurile este uimitoare. În loc să vezi totul din interior spre exterior,

este ca și cum te-ai deplasa undeva în afara ta și ai vedea lucrurile din exterior spre interior, având conștiința mult expansionată în afara corpului fizic. Într-o asemenea stare înțelegi că ești cu mult mai mult decât o simplă albină.”

Bert râse încetișor. „Așa pare, nu-i așa?”

Alternativa mai bună. Tot restul zilei, în timp ce lucra, Buzz nu-și putu scoate din minte aceste cuvinte. Pe de o parte începuse să întrevadă perfecțiunea în atacul ursului, pe de altă parte însă înțelegea că acesta s-ar fi putut evita. Îl obseda cât de vulnerabil era stupul lor. Mai întâi fusese furtuna, apoi Boris. Nu-i venea să creadă că restul coloniei arăta atât de puțină preocupare față de acest aspect. După cum stăteau lucrurile, era doar o chestiune de timp pentru ca tot ce putea fi mai rău să se întâmple. Buzz își mai exprimase și altădată îngrijorarea pentru soarta stupului și fusese luat în răs, ceea ce nu însemna însă că nu putea acționa acum în folosul coloniei, în caz că temerile lui aveau să se adeverească.

A doua zi dimineată începu să caute un loc potrivit pentru reclădirea stupului. Copacii ieșeau din discuție, erau prea vulnerabili. Din același motiv nici tufișurile nu erau potrivite. Nu, el trebuia să găsească un loc care să fie deopotrivă inaccesibil pentru urs și protejat față de vremea rea. Zbură în sus și-n jos, scrutând cu multă atenție fiecare colțișor, dar nu găsi nimic.

Ajunsese departe în susul văii și tocmai se pregătea să se întoarcă la stup când, deodată, ceva îl îndemnă să

se uite în sus. Răspunsul se afla în fața lui. Cum de nu-i dăduse nimănui prin gând până atunci?

CAPITOLUL ȘAPTE

Primăvara trecu și veni vara. Buzz petrecea din ce în ce mai mult timp cu Bert, despre care devenise evident că nu avea să-i mai rămână prea mult timp alături. Trupul îmbătrânit al prietenului său ajunsese să nu mai facă față cerințelor vieții de albină. Deși mintea îi era mai lucidă ca oricând, trupul său nu se mai putea menține în aer mai mult de un minut. Și oricine putea să-și închipuie că odată ce o albină nu mai putea zbura, atunci...

Buzz începuse să se îndoiască de abosolut orice. Uneori avea senzația că înlăuntrul lui se naște o nouă cunoaștere, dar imediat după aceea se simțea cuprins de durere și frustrare. Se întâmpla ca o oră sau o zi să aibă sentimentul glorios al bucuriei vieții și al comuniunii cu universul, iar atunci el se gândea fericit că în sfârșit a găsit ceea ce căuta. Dar mai devreme sau mai târziu observa că acel sentiment pălește, se estompează, și oricât ar fi

încercat, nu exista niciun mod de a-l reține. Apoi, înainte să-și dea seama, recădea în vechea lui stare, care i se părea încă și mai rea decât înainte pentru că acum experiența îi furniza un termen de comparație. Aceste căderi îl dureau teribil pe Buzz și nu-și închipuise niciodată că s-ar fi putut simți atât de rău, atât de instabil psihic, atât de confuz.

Erau momente când se întreba inclusiv de ce mai petrece atât de mult timp cu Bert dacă tot ce dobânda din asta era doar suferință. „Înțelepciunea” lui Bert suna bine, dar era ea oare cu adevărat practicabilă? Putea aceasta să-l conducă pe Buzz către orice formă de mulțumire și stabilitate lăuntrică?

Buzz descoperi apoi că era atras din ce în ce mai mult de trecătoarea din munți. De fapt îi era foarte greu să nu se gândească numai la ea.

Într-o după-amiază zbură până dincolo de linia copacilor, pentru a se mai uita o dată. Era într-adevăr periculos: trecătoarea se înălța la 900 de picioare deasupra poienii și era măturată de vânturi puternice, care amplificau la maximum nesiguranța zborului în aerul rarefiat. Stâncile cenușii și reci contrastau formidabil cu verdele proaspăt al poienii. Cu toate acestea, ceva îi spunea lui Buzz că nu era imposibil.

În seara în care Buzz îi povesti lui Bert despre trecătoare, el păru cumva distant față de această idee. „Oriunde te vei duce, ești tot tu”, îi spuse. „Singura cale către afară pornește dinlăuntru tău.”

„Presupun că da, totuși ceva îmi spune că trebuie să știi neapărat ce se află de cealaltă parte a muntelui.”

„N-am nimic împotriva. Atâta doar nu te gândeai că asta ar rezolva vreauna dintre problemele tale.”

Lui Buzz nu-i plăcea s-o recunoască, dar știa că Bert avea dreptate.

„Spune-mi acum mai multe despre această nevoie a ta”, continuă Bert.

„Ei, mi-e greu s-o descriu. Mă obsedează, nu pot să mi-o scot din minte. E clar că trebuie neapărat să încerc să ajung acolo.”

„Și ce te reține?”

„Ce mă reține? Păi e foarte periculos! Vântul bate nebunește, e foarte frig, drumul e lung și merge drept în sus. Aș putea să mor, asta mă reține!”

„Pe cât de mult ți-e frică de moarte, pe atât de mult ți-e frică să trăiești.”

„Ție ți-e ușor s-o spui”, îi aruncă Buzz. Platitudinea lui Bert îl scotea din sărite. Buzz pur și simplu nu-l înțelegea.

Nu trecuse nici măcar un minut de când se arătase împotriva ideii, iar acum părea a fi cu totul pentru o călătorie în munți! „Bert, înțeleg că vrei să mă ajuți, dar uneori modul tău de a vorbi în doi peri devine foarte frustrant pentru mine.

De ce nu-mi spui pur și simplu ce crezi că ar trebui să fac?”

Bert simți tensiunea din vocea lui Buzz. „Mă doare să te văd chinându-te, Buzz, și câteodată îmi doresc fierbinte

să-ți dau un sfat, dar ce este drept pentru mine nu este în mod necesar drept și pentru tine.”

Frustrarea lui Buzz atinsese cote maxime și începu să se autocompătimizească. Își dori să se poată întoarce în timp și să înceapă o viață simplă, asemeni oricărei alte albine.

**„Pe cât de mult ți-e frică de moarte,
pe atât de mult ți-e frică să trăiești.”**

Nu mai există cale de întoarcere acum; știi prea multe”, îl certă Bert.

Între ei se lăsă o tăcere lungă, stânjenitoare. Buzz simțea că era pe cale să explodeze și, deodată, nu-și mai dori altceva decât să apară cineva și pur și simplu să îndrepte lucrurile.

„Fiecare este responsabil pentru propria sa salvare”, îi răspunse Bert imediat ce-și termină gândul.

Buzz îl privi și nu-i veni să creadă. „Ce faci, îmi citești gândurile?”

Bert schimbă vorba. „Știi, nu trebuie ca totul să fie greu și dureros în viață. Viața este mult prea importantă pentru a fi luată în acest fel în serios.”

Buzz simțea tot mai intens că răbdarea lui a ajuns la limită și se gândea că dacă mai aude o singură platitudine, o să izbucnească.

Simțind că este momentul, Bert adăugă: „Nu trebuie să faci ceva anume. Nu te gândi că ai ceva de făcut și atunci nimic nu rămâne nefăcut.”

Sătul până peste cap, Buzz îl privi pe Bert cu o expresie întrebătoare și deznădăjduită. Simțea că-și pierde controlul sub presiunea crescândă a mâniei. Încercă, supus și răbdător, să se stăpânească și să înțeleagă comportamentul lui Bert, dar un nou val de mânie zădărnici buna lui intenție. „Ce înseamnă asta, Bert?” îi strigă el. „De ce nu-mi spui în față ce ai de spus? Mai întâi îmi dai peste cap tot rostul vieții iar acum continui să mă îndopi cu porcării! Și ceea ce-i mai rău este că

eu stau să te ascult! M-am săturat până peste cap de tine și de fetișurile tale mistice! Nimic nu are sens, tot ce-mi spui mă face să mă simt nefericit! Știi ceva, eu unul am plecat!”

Buzz era furios. Se ridică și o luă spre mijlocul pădurii, dar reveni imediat, descriind un cerc în zbor rapid, pentru a-i striga lui Bert cât putea el de tare:

„LASĂ-MĂ ÎN PACE? NU MAI SUPORT!”

„Nu mai suport!”

Buzz se pierdu în pădure către locul lui de la izvor, unde își petrecu tot restul zilei plimbându-se în sus și-n jos pe malul apei, spumegând de mânie. De aici porniseră marile schimbări din viața lui, pentru care singur Bert era responsabil. Ce drept avusese țăcănitul ăla bătrân să-i tulbure astfel mintea? O parte din Buzz își dorea ca Bert să moară curând. I se părea că asta ar rezolva o mulțime din problemele lui.

A doua zi, Buzz îl evită pe Bert. Se calmase, dar trăsesese concluzia că deși bătrânul era probabil bine intenționat, o cam luase razna, iar el unul nu mai avea nevoie de niciun pic de „înțelepciune” din partea lui, cel puțin pentru o vreme. Buzz se hotărî să-și concentreze eforturile asupra redobândirii sănătății sale mentale.

La sfârșitul zilei, pe când se întorcea la stup, zări cu coada ochiului o albină zăcând pe pământ. Era limpede că avea nevoie de ajutor, așa că Buzz coborî să vadă ce e cu ea.

Când ajunsese mai aproape, își dădu seama că albina cu probleme era Bert, care încerca în chip jalnic să se

ridice în picioare. Un val de remușcare amestecată cu iubire îl copleși pe Buzz când îl văzu pe vechiul lui prieten căznindu-se în zadar. Înțelegea că Bert era pe moarte.

Buzz veni într-un suflet lângă el, îl mângâie, îl strânse în brațe, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. „Îmi pare rău, Bert, iartă-mă!” suspina el. „Te rog să mă ierți!”

„Nu e nimic de care să-ți pară rău, fiule”, șopti Bert, chinuit de dureri. „Ai făcut ceea ce trebuia să faci.” Bert îi zâmbi într-un fel care voia parcă să spună: Totul a fost iertat.

„De când ești aici?”

„De pe la prânz.”

„Rezistă”, îi spuse Buzz, „vin imediat cu niște nectar.”

„Nu”, răspunse Bert.

„Dar, Bert, pot să te hrănesc eu, pot să...”

„Nu”, repetă Bert calm. „Mi-a venit timpul, Buzz. Nu are niciun sens să-mi prelungesc suferința.”

Copleșit de durere, Buzz izbucni în hohote de plâns și sprijini de pieptul său capul bătrânei albine. „O, Bert, îți sunt atât de recunoscător pentru tot ce mi-ai dăruit. Nu te voi uita niciodată.”

Bert reuși să zâbească și șopti: „Transmite mai departe.”

Buzz fu surprins de pacea întipărită pe fața lui Bert. „Nu spui niciun cuvânt despre moarte. Nu ți-e frică?”

„Numai când uit cine sunt cu adevărat”, șopti el. Cele două albine se priveau cu intensitate în ochi; Bert continuă, poticnindu-se: „Buzz, știu că nu a fost deloc

ușoară căutarea ta spirituală... dar dacă este un singur lucru... pe care aș vrea să ți-l las acum... este mărturisirea că existența noastră în această lume... nu are de-a face cu ideile noastre despre Dumnezeu... cu religia... ori cu viața de apoi. Ci ea înseamnă... înseamnă...”

„Ce înseamnă?” îl întrerupse Buzz văzând pe fața lui Bert o intensă expresie de extaz. „Înseamnă a fi aici și acum. A ființa.”

În ochii lui Bert apăru o mulțumire imensă, pe când mușchii feței sale se relaxau, respirația dispăru și pleoapele coborâră lent, pentru totdeauna.

Chiar în acel moment, un gust sublim de nectar, atât de minunat cum Buzz nu mai simțise niciodată, îi apăru pe buze și stăruiră până când realitatea morții lui Bert îl răpuse. Pradă durerii și uimirii, Buzz căzu la pământ și izbucni în plâns.

CAPITOLUL OPT

Buzz petrecu toată noaptea plângând. Bert fusese singura albină pe care o iubise vreodată, singura albină care îl înțelesese și acum, iată, Bert s-a dus. Lui Buzz îi era insuportabil de mult dor de el. Nu știuse niciodată că o ființă se poate simți atât de singură, că poate să existe atâta tristețe pe lume. A fost noaptea cea mai lungă și cea mai tristă din viața sa.

A plâns și a tot plâns până când a rămas fără lacrimi. Zorii zilei l-au găsit în același loc, jelindu-și prietenul în tăcere. În cele din urmă, un sentiment de neliniște începu să se contureze în inima lui. Ce va face de acum înainte? Pe Bert va trebui să-l părăsească, mai devreme sau mai târziu. Și apoi? Se întoarce la stup, dar nu se simțea deloc bine știind că l-a părăsit astfel pe Bert, așa că reveni și-și reluă veghea lângă prietenul lui, privind îndurerat la chipul lipsit de viață, dar pe care rămăsese întipărită o expresie de

nespusă pace. Știa că fusese un noroc extraordinar faptul că Bert apăruse în viața lui. Bătrânul îi dăruise atât de mult, dar acum ce să facă cu el?

Când se crăpă de ziuă, culmile munților îi apărură din zare, scăldate în lumină, parcă ademenindu-l. Buzz își luă rămas bun pentru totdeauna de la Bert și, imediat ce primele raze ale soarelui sclipiră la orizont, se ridică în zbor în aerul rece. Nu mai putea aștepta. Ajunse la linia

copacilor. Buzz se opri și privi înainte cu venerație și uimire. Imaginea munților se contura asemeni unui loc miraculos în fața lui, pe care acum el era gata, în sfârșit, să-l exploreze.

Buzz poposi pe puținele flori sălbatice care creșteau în jur, pentru a-și reface rezerva de energie în vederea efortului care urma. Se simțea încă intimidat. Dar își dădea seama că nu aceasta era cauza neliniștii lui, cât faptul că ceva era altfel decât ar fi trebuit să fie. Încercă să-și dea seama ce anume, dar nu reuși. Deveni nervos și atunci un alt gând i se ivi în minte. Ce caut eu aici? se întrebă. Pesemne nu sunt în toate mințile. Vântul mă va strivi de stânci.

Apoi avu deodată revelația:

VÂNTUL! NU BĂTEA VÂNTUL!

Era ca și cum aerul însuși, prin strania sa nemișcare, îl îndemna să meargă mai departe. Corpul său fu scuturat de fiori atunci când, emoționat, se ridică în zbor către munți.

Primii 300 m au fost ca o plimbare plăcută prin poiană, până când lui Buzz i se tăie răsuflarea de spectacolul din jur. Se oprise un moment ca să se odihnească și atunci a văzut unde se afla. Așa ceva nu-i mai fusese dat niciodată unei albine să vadă. Jos, în vale, poiana arăta ca un mic covoraș înflorat.

Înainte de el, pe o înălțime de cel puțin 650 m, stânca golașă se ridica cu trufie, parcă râzând de îndrăzneala lui. Buzz își continuă ascensiunea, de data aceasta într-un ritm

mai rezonabil, nu pieptiș ca înainte, ci descriind largi spirale în zbor.

**Fericirea nu poate fi găsită,
ci obținută.**

Pe măsură ce se apropia de jumătatea drumului, Buzz simți din nou că a obosit. Aripile lui, niciodată până atunci supuse unui asemenea efort, protestară energic împotriva acestui tratament. Buzz se lăsă pe o piatră să se odihnească și, cum stătea acolo, o albină micuță față în față cu valea imensă, realizează în sfârșit unde se afla.

În jur, un izvor nesecat de frumusețe. Aerul tăios era limpede precum cristalul. Cerul strălucea de un albastru perfect. În partea stângă, o cascadă micuță uda fundul văii. Mii de nuanțe de verde sclipeau în lumina curată a dimineții. Castorii înotau în micile lor bazine. Căprioarele priveau la iarba bogată. Norii păreau mai aproape ca oricând. Cântecele îndepărtat al unor păsări umplea văzduhul. Totul era atât de viu!

„Cu adevărat totul este perfecțiune”, își spuse Buzz. „Totul se îmbină și se completează atât de armonios! Nu există nicio greșală în natură. Binele și răul există numai în mințile noastre de albine. Totul pur și simplu ESTE!” Corpul lui vibră la impactul produs de această revelație profundă în ființa sa, și atunci cuvintele lui Bert îi reveniră în minte:

O boare de vânt îl aduse apoi la aspecte mai practice. Dacă avea de gând să zboare până la trecătoare în acea zi, atunci trebuia să se grăbească fiindcă începuse să bată vântul, deocamdată ușor, dar se putea înteți. Continuă așadar să urce – încă 100, 200, 300 m.

Cu cât zbura mai sus, cu atât mai tare bătea vântul și, respectiv, cu atât mai dificil devenea pentru Buzz să mențină controlul zborului.

Simți plesnitura unei rafale de vânt și puțin a lipsit să nu fie strivit de un colț de stâncă, aflat la numai 60 cm distanță. O altă pală de vânt îl purtă pe verticală sus, mai bine de 30 m, în numai trei secunde. Buzz simțea dezastrul aproape și încerca din răspuțeri să se țină departe de stâncă. Aripile lui micuțe băteau din răspuțeri, dar curând simți că îl părăsesc puterile. Avea nevoie să coboare și să se odihnească, dar aerul era mult prea instabil pentru ca să-și permită să se apropie de stânci. Buzz Albinuțul era în mare necaz, și el știa asta.

Apoi veni rafala de care se temuse întotdeauna. Ultimul lucru pe care și-l aminti fu zvârcolirea lui frenetică în aer, în timp ce vântul puternic îl împingea către culme, când în sus și când în jos, fără să mai aibă nici cel mai mic control asupra direcției în care se îndrepta.

CAPITOLUL NOUĂ

Când și-a venit în fire, prima impresie a lui Buzz a fost aceea de imensă surpriză că mai era încă în viață. Privi neîncrezător în jur. Vântul îl aruncase pe o ieșitură îngustă, la 300 m sub trecătoare, și sufla acum cu putere, mai dezlănțuit ca oricând. Buzz se simțea amețit și fără vlagă, dar trăia! Pe măsură ce-și recăpătă simțurile, realizează că nu exista nicio posibilitate pentru el să-și continue ascensiunea în starea în care se afla; de fapt, că nu exista nicio posibilitate pentru el să se deplaseze în oricare direcție în starea în care se afla... Avea nevoie să se hrănească – și încă imediat!

Se târî înainte și înapoi, analizând în amănunt situația. Spera să găsească o cale de scăpare. Înainte, înapoi, la stânga, la dreapta – nu găsi altceva decât stânca verticală și vântul turbat. Nici nu putea fi vorba de zbor în acele condiții. Încet, încet în mintea lui se strecură gândul că va muri în acel loc.

Gândul acesta îl aruncă într-o stare de absolută perplexitate. Îi țiuiau urechile. Nu putea să înțeleagă, și totuși așa era: el, Buzz, va muri. Nu altcineva, nu vreun bătrân ca Bert, ci chiar el, Buzz. Măine nu va mai fi. Și era atât de tânăr!

Cum de i se întâmplase tocmai lui una ca asta? Nu voise decât să-și urmeze visul, și acum, iată, avea să moară pentru un vis. Trebuia să plătească atât de scump dorința de a-și trăi propriul adevăr. Cu adevărat lumea asta era un loc al nedreptății. O mie de gânduri năvăliră sălbatic în mintea împietrită de frică a lui Buzz.

Încercă să-și închipuie moartea ca pe un somn din care nu se va mai trezi niciodată, dar gândul acesta nu-i ajută deloc. Încercă apoi să-și dea seama ce înseamnă să mori de foame și cam cât ar dura o asemenea moarte. Își imaginează ce se va întâmpla cu trupul său. Se va descompune și se va usca, vântul îl va sufla dincolo de marginea ieșiturii din stâncă și-l va purta apoi din piatră-n piatră până jos, în vale. Apoi va putrezi în cine știe ce colț, și nimeni nu va ști vreodată, nici nu-i va păsa, că el, Buzz a murit...

O, era înfiorător de trist! Buzz își pierde firea cu totul și se puse pe plâns. Și plânse, și plânse, și strigă, și hohoti, și iarăși strigă, dar toate acestea nu făcură altceva decât să-i sporească frica. Se gândi la Bert și se întrebă ce-ar zice el într-o asemenea situație.

Singura cale către afară este înlăuntrul tău.

Buzz petrecu în acel loc tot restul dimineții, simțindu-se din ce în ce mai slăbit, agonizând în așteptarea inevitabilului. Din timp în timp îl copleșeau spaima și tristețea. Apoi se gândea că nu ar vrea să moară în asemenea

stare și încerca să se stăpânească. Reușea, pentru scurt timp, să-și contemple moartea cu calm și detașare. Dar aproape imediat mintea i se întuneca și spaima și tristețea dădeau iarăși năvală, parcă și mai puternice decât înainte.

Treptat, Buzz constată că nu se mai putea mișca, decât cu mare greutate, și că mintea îi era din ce în ce mai neclară. Totul devenea încețoșat, ca într-un vis. După teroarea de mai înainte, această plăcută stare de confuzie era aproape o binecuvântare. Până la urmă parcă nu era chiar atât de groaznic să mori.

Buzz leșină și-și reveni de câteva ori, apoi, deodată, cu coada ochiului, le zări! La început crezu că are halucinații. Se mai uită o dată, își frecă ochii, și iarăși se uită. Nu era nicio îndoială, se aflau încă acolo – un smoc de trei flori micuțe, ce stăteau agățate în chip miraculos de colțul rece, fără viață, de granit. Încă nu-și putea crede ochilor. Doar își petrecuse întreaga dimineață pe brâna aceea. Cum de nu văzuse florile? Nu cumva visa?

Buzz își târî corpul secătuit de vlagă către una dintre flori, ajunsese la ea și o atinse. Era reală! Se așeză un moment lângă tulpină ca să-și adune puterile. Apoi, într-o ultimă efortare, se cățără pe tulpina florii, intră în corolă și găsi pistilul minuscul, sclipind poleit cu un strat subțire de nectar. Îl stoarse și sorbi cu sete. Era același gust unic de nectar, care îi apăruse pe buze la moartea lui Bert. Ce se întâmpla oare acolo? Sfârși cu prima floare și se mută la cealaltă. Treptat puterile îi reveneau. Când sorbise

jumătate din nectarul celei de a doua flori, Buzz se simțea deja sătul și din nou stăpân pe sine.

Coborî de pe tulpină și se uită înapoi la flori, încă nevenindu-i să creadă că erau adevărate.

„Ce noroc nemaipomenit!” își zise. „Oare cum au ajuns florile astea aici? Nu se poate să nu le fi văzut. Și cum de au același gust ca cel care mi-a apărut miraculos la moartea lui Bert? De fapt, dacă mă gândesc mai bine, cum se face că nu m-a omorât vântul atunci când m-a izbit de stâncă? Ce s-a întâmplat exact în dimineața asta aici?”

Acum, că-și recăpătase puterile, Buzz merse la marginea ieșiturii și se uită în jos. O rafală de vânt fu cât pe ce să-l smulgă de pe stâncă. Se trase iute înapoi și se apucă de un colț de granit, așteptând să treacă urgia. Vântul urla mai aprig ca oricând și Buzz înțelese că nu ar fi avut nicio șansă dacă ar fi încercat să zboare în acel moment. Găsi un mic loc însorit, la adăpost de vânt, și se așeză acolo să se odihnească. Știa că vântul se domolește de obicei pe la apus, așa că-și făcu socoteala că mai avea probabil de așteptat, în cazul cel mai rău, până pe după-amiază.

Astfel își petrecu timpul micuța albină, aflată atât de departe de casă. Știa acum nu numai că avea să supraviețuiască acestei aventuri, dar, mai mult, că avea să reușească să vadă ce se afla dincolo de trecătoare. Buzz se simțea incredibil de bine, mai viu decât atunci când era adolescent. Își bâzâi câteva dintre ariile preferate, ca să-i treacă timpul mai ușor. Din când în când se mai abătea pe la flori ca să ia un gură de nectar, și de fiecare dată când făcea acest lucru asocia amintirea lui Bert cu norocul lui extraordinar.

**Viața este mult prea importantă
pentru a fi luată în acest fel în serios.**

Deodată, Buzz realizează că-i este teribil de dor de bătrân. Bert fusese atât de bun și de blând! Învățase atât de multe de la el. Își dori mai mult decât orice să fie și Bert împreună cu el în acel moment. Dar nu a fost să fie.

Soarele se lăsa tot mai jos la orizont, iar vântul continua să bată la fel. Totuși Buzz nu-și pierdu încrederea că, atunci când soarele va apune, vântul va sta. Iată însă că soarele atinse linia orizontului și se cufunda încet, încet dincolo de zare, iar vântul nu dădea niciun semn că se va potoli. Buzz începu să se îngrijoreze. Știa că nu-i mai rămăsese decât o singură oră de lumină și căldură pentru a ajunge la trecătoare. Vântul însă urla mai turbat parcă decât înainte, așa că atunci când se iviră primele stele, Buzz era din nou cu moralul la pământ.

Îi era clar că avea să petreacă noaptea acolo, expus aceluși vânt năprasnic. Nu avea nici cea mai mică idee dacă va rezista până dimineața sau nu, dar oricum nu-i rămânea altceva de făcut decât să încerce. Pe măsură ce se lăsa noaptea, lui Buzz i se făcea tot mai frig. Se ghemui lângă cel mai ferit colț de stâncă și așteptă. Cu toate că granitul era rece ca gheața, era oricum mai bine lipit de piatră decât luat de vânt. Curând începu să tremure din toate măduarele. Făcu un pas înainte și-și agită aripile țopăind pe loc, dar asta nu-i ajută prea mult.

Buzz se gândi la colonia lui, aflată în vale, protejată de stupul cald și primitiv. Se gândi că la urma urmei nu era chiar așa de rău în stup. Ce-i venise oare să lase stupul și să zboare atât de departe? Realiză cât de multe avantaje îi oferea colonia și ce prost fusese el că nu apreciasse toate acestea la timpul potrivit. Se gândi că dacă a doua zi va sta vântul, se va întoarce la stup și va începe o nouă viață.

Tocmai atunci o rafală de vânt, cea mai puternică din noaptea aceea, se năpusti asupra stâncii, de parcă voia să-l certe pe Buzz:

**Nu mai există cale de întoarcere acum;
știi prea multe.**

De două ori până la revărsatul zorilor Buzz simți că începe să picotească. Știa că nu trebuia cu niciun chip să se lase să adoarmă, fiindcă dacă ar fi adormit, nu s-ar mai fi trezit niciodată. Se forță să rămână treaz, se mișcă înainte și înapoi pe brâna îngustă, țopăi din nou încoace și-ncolo. Îi înghețaseră picioarele, corpul îi era înțepenit, aripile îl dureau, totuși nu se oprea deloc din mișcare. Era pură agonie.

Astfel petrecu Buzz Albinuțul cea mai lungă și mai nefericită noapte din viața lui, încercând din răspuțeri să se încălzească, zbatându-se să rămână în viață.

În sfârșit, după ceea ce părea a fi fost o eternitate, Buzz observă o geană de lumină în partea de răsărit a cerului și auzi apoi o pasăre singuratică ciripind în depărtare. Cântec de pasăre? Acum o oră nu ar fi auzit o pasăre nici dacă i-ar fi cântat la ureche, într-atât de tare bătea vântul. În toată amorțirea lui din cauza frigului, Buzz realizează că vântul se oprise. Aerul era perfect nemișcat.

Părea că nu se mai face ziuă odată. Buzz tremura de nerăbdare și de frig, iar speranța era singurul lucru care îl mai ținea în viața.

În sfârșit, lumina izbucni de după piscul cel mai înalt al muntelui și se lăsă agale pe creastă. Buzz se târî anevoie pe vârful unei pietre de pe brâna pe care își petrecuse noaptea, tremurând din toate încheieturile. Când primele raze de soare l-au atins, simți o dulceață fierbinte revărsându-i-se prin vine. Niciodată până atunci nu mai simțise Buzz că lumina soarelui este atât de binefăcătoare.

Acesta era un alt lucru pe care îl luase ca și cum i s-ar fi cuvenit, fără să-l aprecieze îndeajuns.

Treptat trupul lui înțepenit de frig reveni la normal. Buzz se încălzi pe toate părțile, se plimbă, își desfăcu aripile la soare ca și cum ar fi vrut să prindă în micuța lui ființă fiecare foton emis de astrul zilei – și căldura minunată radiată de acesta. După o ultimă masă îmbelșugată cu nectar, era gata de plecare. Se ridică în aerul calm al dimineții și porni la drum. Mica albină descria spirale largi în zbor lejer. Dar pe măsură ce se apropia de trecătoare, în locul nerăbdării și al emoției pe care anticipase că le va simți, Buzz era cuprins de crescândă neliniște. Când în cele din urmă ajunse în punctul cel mai înalt, de unde se putea vedea versantul celălalt, Buzz nu tresăltă de bucurie cum se așteptase ci, dimpotrivă, se simți dezamăgit. Aerul era calm în continuare, așa că își îngădui să coboare și să zăbovească un timp ca să-și adune gândurile.

Scena care i se dezvăluia de partea cealaltă a muntelui îl surprinse la modul cel mai neplăcut, căci ceea ce privea Buzz în acel moment nu erau alți munți, ghețari, pustiu sau ocean, ci era o vale asemănătoare până la detaliu cu valea lui de-acasă.

Aceeași pădure, aceeași poiană și undeva un pârâu. Buzz realizează într-o fracțiune de secundă că viața în acel loc ar fi foarte asemănătoare cu viața pe care o lăsase în urmă – aceeași societate, aceleași probleme, același el. Și atunci pentru ce bătuse atâta drum, riscându-și chiar viața, pentru ce?

Pentru a nu se fi schimbat absolut nimic? Ce așteptase el de la această călătorie? Realiză de fapt că nu se gândise niciodată serios la asta până atunci.

Mintea îi spunea că, dacă tot venise până acolo, ar trebui să coboare în vale și să o exploreze pentru a-și satisface curiozitatea. Dacă se întorcea înapoi fără să fi văzut valea, nu va ști niciodată cum era aceasta și gândul respectiv avea să-l sâcâie toată viața. Cunoștea acum

dificultățile pe care le avea de întâmpinat pe drumul către casă și evaluă, de asemenea, riscul continuării călătoriei până la baza văii care se întindea la picioarele lui. Îi dispăruse cumva curajul? Dacă s-ar întoarce acum acasă nu ar însemna oare că și-a riscat viața pur și simplu degeaba? Era atât de confuz!

Oriunde te vei duce, ești tot tu.

Avu atunci impresia stranie că nu explorarea văii de pe partea cealaltă a muntelui fusese motivul real al expediției sale. Cum stătea și chibzuia asupra deciziei pe care trebuia să o ia în cazul de față, Buzz observă că avea un sentiment de ușurare ori de câte ori se gândea să se întoarcă acasă, și un sentiment de dezamăgire și neliniște ori de câte ori se gândea să continue călătoria către valea nou descoperită. Trase așadar concluzia că orice va fi avut de învățat din acea călătorie învățase deja, și hotărî să se întoarcă. Ca să fie sincer, cunoașterea dobândită nu însemna mare lucru, dar oricum va fi fost, Buzz era împăcat cu gândul că onorase această invitație pe care i-o făcuse viața.

Mintea este un slujitor minunat, dar un stăpân groaznic.

În sfârșit, o nouă adiere de vânt îl aduse la realitate. Fără să mai stea o clipă pe gânduri, Buzz își desfăcu aripile, se ridică de la pământ și începu lunga coborâre către casă.

CAPITOLUL ZECE

Cu cât spiralele largi pe care le descria în aer îl purtau mai jos, cu atât mai ușoară i se părea coborârea. Curând depăși linia copacilor și se îndreptă către poiană. Era o dimineață frumoasă, senină și strălucitoare, iar colonia tocmai își reluase treburile zilnice. Aerul era electricizat de zumzetul albinelor care culegeau miere. Buzz văzuse scena aceasta de sute de ori, dar niciodată până atunci nu se simțise atât de bucurios la gândul că se putea alătura lor. Acea activitate simplă îi oferea satisfacții nebănuite vreodată până atunci. Uită de oboseală și de chinurile îndurate cu o noapte înainte, se apucă de lucru plin de entuziasm și, pe măsură ce lucra, constata că munca nu-l mai supăra defel. În definitiv era atât de bine să fii albină!

A doua zi foarte devreme, chiar înainte de revărsatul zorilor, Boris ieșea din bârlogul lui. Nici el nu stătuse degeaba, ci se gândise la alternativa mai bună. În urma acestei îndelungi

chibzuințe, descoperise o strategie care se părea că va da rezultate, și anume: Boris observase că albinele se mișcau mai lent în primele ore ale dimineții, din cauza aerului rece.

Îi veni atunci o idee: de ce nu ar ataca el stupul în momentul când se înregistrau cele mai reci temperaturi

din timpul zilei, și când era de așteptat ca răspunsul albinelor să fie cel mai puțin viguros? O luă sprinten la picior, îndreptându-se către stup. Când îl văzu, se opri ca să mai analizeze o dată situația. Ne se zărea nicio albină – asta era perfect!

Din câțiva pași fu lângă copac, își înfipse ghearele în coaja acestuia și începu să se cațere. În continuare nicio

albină – Boris nu-și mai putea stăpâni bucuria! Ajunse la stup, își trase o labă în spate și lovi cu elan. Stupul se desprinsese de creanga de care era ancorat și căzu, sfărâmându-se de pământ, în timp ce mierea se scurgea încet în țărână.

Colonia se trezi îngrozită datorită bufniturii teribile și inexplicabile, care luase pe toată lumea prin surprindere. După nici trei secunde, stupul zăcea sfărâmat la pământ. Sute de albine au fost ucise instantaneu, în timp ce alte zeci s-au împotmolit în miere și nu s-au mai putut mișca. Peste tot domneau panica și haosul. Albinele care nu au fost ucise, nici rănite, s-au luat după Buzz, care s-a tras cât mai departe de copac.

Prea speriate și surprinse pentru a putea riposta în vreun fel, ele l-au lăsat pur și simplu pe Boris să-și savureze victoria. Nu a durat mult. Încirca zeceminute, acesta amâncat toate bucățile din stup care conțineau miere și le-a distrus pe cele care nu conțineau. Dezastrul era complet și necruțător.

Buzz se afla printre puținii norocoși care scăpaseră cu viață. Surprinzător, el și-a păstrat calmul.

**Perfecțiunea nu este o stare de lucruri,
ci este o stare de conștiință.**

Se simțise atât de neputincios când îl văzuse pe Boris distrugând în zece minute munca lor de o viață! Dar a rămas calm, pentru că și-a amintit de planul lui de a începe

construcția unui nou stup într-un loc mai ferit. După ce și-a lins labele un timp ce păru o eternitate, Boris scoase un mormăit zgomotos și se îndepărtă agale.

Supraviețuitorii se adunară în jurul resturilor stupului. Aceștia au ajutat albinele împotmolite să iasă din miere și le-au acordat răniților ajutor. Cu toții așteptau răsăritul

soarelui. În sfârșit, acesta se ridică deasupra liniei orizontului. Atunci bătrânii stupului au analizat în amănunt situația. „Regina a murit”, a spus solemn cineva.

„Ce ne facem acum?” a întrebat o albină lucrătoare.

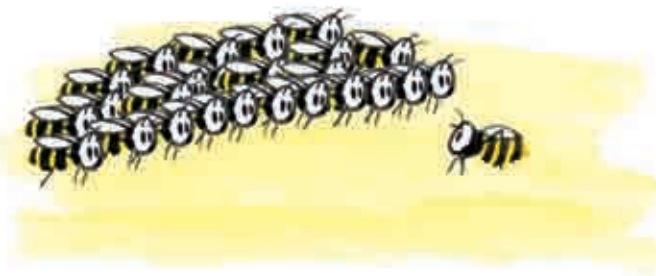
„Vom reconstrui stupul”, a răspuns unul dintre bătrâni.

„Am rămas încă destui cât să punem bazele unei noi colonii.”

„Dar unde?”

„Vom căuta un alt copac”, răspunse acesta. „Și vom alege o creangă în afara oricărui pericol.”

„Și vom pune santinele peste noapte”, a adăugat altcineva.

Buzz nu s-a mai obosit să-i contrazică. „Știu eu un loc unde putem construi stupul și unde putem fi în siguranță în ce privește atât atacurile lui Boris, cât și vremea rea.” Toate privirile s-au îndreptat către el. „În peretele stâncos”, adăugă el, „deasupra limitei superioare a poienii.”

„Cine a mai pomenit să construiești stupul printre stânci?” ripostă Buster. „Stupul se construiește în copaci, punct!”

„Hei, stai așa, că Buzz are dreptate”, răspunse un bătrân. „Deși este o idee neobișnuită, s-ar putea să nu fie chiar atât de rea. Spune-ne, Buzz, ce ai exact în minte?”

„Veniți să vă arăt”, le spuse el, ridicându-se în zbor.

Supraviețuitorii coloniei se încolonară în spatele lui Buzz și porniră cu toții către stânci. La baza prăpastiei s-au oprit și s-au adunat într-un copac. Buzz arătă spre câteva crăpături din abrupt: „Acolo de pildă... sau acolo... sau acolo.”

Câțiva bătrâni zburară împreună cu Buzz la locurile indicate. Inspectoră fiecare crăpătură, evaluând posibilitatea de a-și contrui acolo noua lor casă.

Buzz le atrase atenția asupra avantajelor și dezavantajelor fiecareia dintre ele, cum ar fi: accesibilitatea, expunerea, mărimea, punctele de ancorare și așa mai departe. „Eu unul o prefer pe aceasta din mijloc”, concluzionează Buzz. „Și eu la fel”, fu de acord unul dintre bătrâni, iar ceilalți nu îl contraziseră.

Suntem cu toții elevi și profesori unii altora.

Având în vedere că populația coloniei, și deci mâna de lucru, se redusese la jumătate și toamna bătea la ușă, nu era nicio secundă de pierdut. Toată lumea s-a apucat de treabă chiar în dimineața aceea și au trudit cu toții până seara târziu. Lucrurile s-au petrecut la fel și în zilele următoare, fără oprire, până când noul stup începu să prindă contur. Familia de albine se bucură atunci din nou de căldura și ocrotirea unui acoperiș.

Buzz munci din greu, la fel ca toți ceilalți, cu un sânge necunoscut lui în trecut. Nu le purta în niciun fel pică tovarășilor lui, dimpotrivă, un sentiment nou de camaraderie îi încălzea în mod plăcut inima. Desigur, mai demult ei înțeleseseră viața altfel decât el, dar acum, că adevărul ieșise la iveală, simțea că are foarte multe lucruri în comun cu aceste micuțe fapturi.

Viața este o călătorie de la „tine” către „noi”.

Buzz își îndeplinea în mod impecabil datoria față de comunitate, dar seară de seară se retrăgea departe de toți, la izvorul unde îl întâlneau pe Bert. Se așeza acolo în tăcere, închidea ochii și se lăsa purtat de susurul izvorului.

Prin acest comportament el se deosebea fundamental de toți ceilalți lucrători. Buzz își surprindea uneori mintea

rătăcind nestatornică, dar o observa cu detașare și calm, iar aceasta, după un timp, se topea într-o indescriptibilă stare de pace și prospețime, o stare în care simțurile îi dezvăluiau profunzimile sinelui, astfel încât el era din ce în ce mai apt să...

Fie aici și acum.

Odată cu trecerea timpului, Buzz descoperi că era din ce în ce mai recunoscător – recunoscător pentru viața sa, pentru faptul că supraviețuise, pentru stup. Era atât de bine să fie din nou acasă! Cât era de minunat că se născuse în valea aceea, că făcea parte dintr-o colonie de ființe neînfrânte. Cât era de minunat că avea ochi să vadă toate acele lucruri, și o minte care să le înțeleagă și să le aprecieze. Cât era de minunat că acolo creșteau atât de multe flori, oricând gata să asigure hrana coloniei sale. Cât era de minunat că aveau un stup în care să se adăpostească, ei și viitoarele generații de albine. Și, mai ales, cât era de minunat că-l întâlnise pe Bert.

Și astfel, Buzz își relua viața de albină lucrătoare: construia stupul, hrănea progeniturile, asigura curățenia, culegea și depozita mierea. Colonia nu mai avea nevoie acum să fie apărată împotriva unui atac. Vechiul dispreț pentru semenii săi era de domeniul trecutului, fiind înlocuit cu un sentiment de crescândă iubire și compasiune pentru fiecare albină. Cu cât mai sigur se simțea în profunzimile ființei sale, cu atât mai puțin amenințat se recunoștea în

relațiile cu ceilalți. Putea să vadă acum dincolo de fricile și slăbiciunile lor, căci își îngăduia lui însuși să fie ceea ce era cu adevărat. Realiza că de fapt fiecare făptură făcea tot ce putea ea mai bun, în fiecare moment.

Buzz realiză că toți îndeplineau un rol, în perfectă armonie. Toți, inclusiv el. Toți erau de fapt neschimbați; nimic nu se schimbase. În afară de el.

**Puterea minții constă în capacitatea
de a percepe diferențele.**

**Puterea inimii constă
în capacitatea de a percepe asemănările.**

DIN ACEEAȘI COLECȚIE, VĂ RECOMANDĂM:

- ABSURDITĂȚI LA MINUT Anthony de Mello
  - CÂNTECUL PĂSĂRII Anthony de Mello
- ÎNȚELEPCIUNE LA MINUT Anthony de Mello
  - ARTA DE A IUBI Don Miguel Ruiz
  - ARTA PĂCII Morihei Ueshiba
- CELE PATRU LEGĂMINTE Don Miguel Ruiz
- CELE PATRU LEGĂMINTE - GHID PRACTIC Don Miguel Rufe, Janet Mills
  - ILUZII Richard Bach
- INSPIRAȚIE ZILNICĂ J. P. Vaswani
  - POVESTIRI ZEN
  - ZENISME David Bell
  - PROFETUL Kahlil Gibran
- VOCEA CUNOAȘTERII Don Miguel Ruiz, Janet Mills
- RUGĂCIUNEA BROAȘTEI - VOLUMUL I Anthony de Mello

ÎN CURÂND, VA MAI APĂREA:

- ALTE POVESTIRI ZEN

Cartea lui John Penberthy, "A ființa sau a nu ființa", foarte draguț ilustrată de Laurie Barrows, este o delicioasă parabolă despre rostul ființei umane, personificată de o albină, Buzz albinuțul.

Jocul de cuvinte din titlul original "To bee or not to bee" te face să zâmbești instantaneu și în același timp să te aștepti la ceva filosofic. Cartea nu desminte titlul. Scriitura este plină de veselie și de înțelepciune pentru ca adevărurile esențiale de care această carte este plină să își atingă ținta, și anume, transformarea spirituală a ființelor umane.

Vă regăsiți foarte ușor în scenele din carte, trăiți cu sufletul la gură, aventurile "eroului principal" identificându-vă cu el în totalitate, descoperind experiența vieții și a cunoașterii înțelepte a acesteia, pentru că înțelepciunea scrisă aici îți atinge direct inima, sufletul.

Cartea a fost revelată autorului într-o meditație, după cum el însuși mărturisește... ca urmare, cartea are de toate: metaforele și comparațiile abundă întocmai ca roadele unei veri îmbelșugate, o atmosferă specială vă învâluie și realmente veți trăi o bucurie aparte cufundându-vă în lectură și lăsându-vă vrăjiți de acest amestec de splendoare a naturii materiale și a naturii umane.

Cartea începe domol pentru ca mai apoi ritmul ei să devină alert, acțiunea reușind să captiveze total cititorul. Deși poezia textului rămâne, visarea dispăre și nici iluzia nu se simte prea bine. Faptele se succed cu repeziciune și ÎNVĂȚĂMINTELE SACRE la fel. Nu mai e loc nici timp de reverie căci viața vine către tine și tu trebuie să-i faci față, să te descurci și să crești, să cazi și să înveți ca mai apoi să te înalți.

www.edituramix.ro

ISBN 978-973-8471-78-8

